

Belvárosi Harangszó

A SARKAD-BELVÁROSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG IDŐSZAKOSAN MEGJELENŐ LAPJA

XIII. évfolyam 3. szám

2025. június

Kedves Olvasó!

A lelkesedés olyan érzés, melyről általában pozitívan nyilatkozunk. A lelkesedés jó, és kell az embernek, mert enélkül hiábavalónak érezzük az életünket. Nagy bajnak számít, ha már lelkesedni sem tudunk. Általában a depresszióhoz, mint lelki eredetű betegséghez kötik a lelkesedés hiányát. Az emberi élet egyik mozgatórugója tehát épp a lelkesedés. Ez az az érzés, amellyel belevetjük magunkat egy-egy munkába, és ez ad erőt ahhoz is, hogy mindvégig kitartsunk, vagy hogy felálljunk, ha elestünk. Lelkesedés nélkül elvesz a mindennapok iránti érdeklődés, az új nap, új lehetőségének reménye, és erőt vesz rajtunk a csüggedés és a fáradtság érzése.

Nagyon sok tényező képes meggátolni a lelkesedésünket, és ezek közül a legtöbb az emberek felől érkezik. Általában csak emberek tudják letörni lelkesedésünket, és frusztrálttá tenni bennünket. Ezek mellé jöhet még egy-egy tragédia, nem várt helyzet, melyek szintén képesek befolyásolni lelkesedésünket. Olyan mély érzelmi hullámokat generálnak, melyek ellopják lendületünket, míg a korábbi jó érzések megfakulnak, megerőtlenednek.

Ha most visszatekintünk Istennek Jézus Krisztusban való megjelenésére, annak körülményeire, és arra, ahogyan Ő itt élt ebben az emberi világban, megláthatjuk, emberi érzéseink hogyan befolyásolták az eseményeket. Mennyire lelkesek voltak egykor a betlehemi pásztorok, amikor mindenkinek elmondták, mit hallottak, mit láttak, amikor elmentek meglátogatni a kis Jézust. Majd mennyire lelkesek voltak a bölcsek, akiket lelkesedésük hozott napkeletről egészen Jézus jászolbölcsőjéig. Később ott voltak a tanítványok, akik miután Jézus megszólította őket, lelkesen követni kezdték, és mentek vele mindenhová. Ám nem lenne teljes a kép, ha nem beszelnénk az árnyoldalakról. Azokról a pillanatokról, amikor megtört a lelkesedés az egyes emberben. Ott van a virágvasárnapi lelkes tömeg, akik éneklük a Hozsannát a Jeruzsálembe bevonuló Jézusnak, ám néhány nap múlva lelkesedésük alábbhagy, és egyre többen meggyőződhetők afelől, hogy valójában Jézus

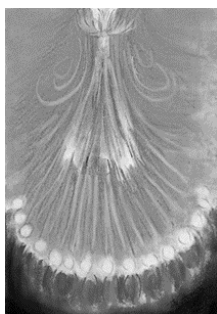
egy ármító csaló, akiben nem szabad megbízni. S ami még szörnyűbb, hogy a kereszthez érve már a tanítványok lelkesedése is elillant, mert nincsenek jelen Jézus szenvedésénél. Nem tartanak ki mindvégig, még Péter sem, aki pedig lelkesen bizonygatta, hogy kész óerte meghalni is, megtagadja.

Vajon miért hagy alább a lelkesedésünk egy idő után, még keresztyén emberekként is? Mi az oka, hogy meglankadunk, hogy megerőtlenedik a hitünk? Miért gyengülni el? Emberi mivoltunkból adódik, hogy könnyen elterelődnek az érzéseink, gondolataink, s már nem Jézusra, hanem a mindennapok nehézségeire tekintünk, s így nyomban el is csüggedünk.

Milyen jó azt látni, amikor lelkesek vagyunk. Olyan jó együtt tevékenykedni a gyülekezetben is lelkes emberekkel. Ilyen lelkesedést tapasztalunk minden Szeretethíd alkalmával, amikor újra együtt munkálkodunk. Ilyen az is, amikor „csak együtt” vagyunk egy-egy rendezvényen. Mennyire tud lelkesíteni bennünket egy-egy ének, amit sokan, mint a Magyar Református Egység Napján, több ezren énekeltünk együtt. Ám ezek a pillanatok is hamar tovaszállnak, ahogy az apostolok fogalmazták: az első szeretet eltűnik, és felülkerekednek a rossz, elbizonytalanító érzések bennünk.

Pünkösdkor valami olyasmi történt, amely megmutatta, ha a lelkesedésünket nem emberi erőnkre, a magunkból kisajtolható energiára fektetjük, akkor az képes mindvégig megmaradni. Hiszen ebben a szóban, hogy lelkesedés, benne van a lélek szó. Vagyis valami olyasmi, amit mindeddig nem tudtak műszerekkel meghatározni, de mi tudjuk, hogy ott van valahol bennünk. Ez a lélek az, amely által lelkesedni tudunk. Ám ha ez e bennünk lévő lélek nem kap kívülről megfelelő impulzusokat, ha csak magából kell kihoznia mindent, akkor előbb-utóbb ez nem fog működni. Épp ezért küldi Isten az Ő Lelkét: a Szentlelket. Jézus kicsiny csapata, a tanítványok érzik meg először, mit jelent az Istentől jövő lelkesedés. Elsőpró erőt, megkérdőjelezhetetlen bátorságot, rendíthetetlen hitet és olyan Isten melletti kitartást, amely mindvégig megmarad.

Ezt látjuk az apostolok életén, és ezt kaphatjuk meg mi is. Azt az Isten Lelkétől jövő erőt, amely által

minket sem hagy el a lelkesedésünk, amely által mindvégig kitarthatunk, még akkor is, amikor már rég feladtuk volna. Ezzel a lelkesedéssel több egy keresztlési kendő, mint pusztán egy hímzés, mert benne lesz annak a lelke és lelkesedése, aki készítette. Ezzel lesz több és másabb egy közös virágültetés, vagy bármilyen tevékenység, amelyet a gyülekezetben együtt végzünk, és egy-egy alkalom, amelyen együtt vehettünk részt. Ezzel a lelkesedéssel küzdünk tovább ebben a világban, olykor magunkkal, olykor emberekkel, a lehúzó, elbátortalanító erővel szemben. Isten Lelke mindig közbelép, ha engedjük, és újra meg újra felállít, és tovább lelkesít minket, hogy soha ne adjuk fel. „*Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége.*” (Ézsaiás 60,1)
(Koncz Zsolt lp.)

Templomba hív a harang!

„Az első könyvet arról írtam, Teofiloszom, amit Jézus tett és tanított kezdettől fogva egészen addig a napig, amelyen felvitetett, miután a Szentlélek által megbízást adott az apostoloknak, akiket kiválasztott. Szenvedése után sok bizonyítékkal meg is mutatta nekik, hogy ő él, amikor negyven napon át megjelent előttük, és beszélt az Isten országa dolgairól.

Amikor együtt volt velük, megparancsolta nekik: Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottátok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg. ... Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzatok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig. Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felbő takarta el őt a szemeik elől.” (Apostolok Cselekedetei 1,1–9)

„Azután odaállt Salamon az Úr oltára elé, szemben Izráel egész gyülekezetével, kezeit az ég felé tárta, és ezt mondta: Uram, Izráel Istene! Nincs hozzá hasonló Isten sem fent az égből, sem lent a földön! Hűségesen megtartod a szolgálóiddal kötött szövetséget, ha teljes szívvel előtted járnak. Megtartottad, amit ígértél a te szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak. Amit megígértél, hatalmaddal be is teljesítetted a mai napon. Most azért, Izráel Istene, váljék valóra ígéreted, amelyet a te szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak tettél! De vajon lakhat-e Isten a földön? Hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még ez a ház, amelyet én építettem! Mégis tekints a te szolgáló imádságára és könyörgésére, Uram, Istenem, és hallgasd meg a kiáltást és az imádságot, amikor ma a te szolgáló a te színed előtt imádkozik.” (1Királyok 8,22–24.26–28)

Kedves Testvérek!

1. *Hol lakik Isten?* Örök kérdés. Egyszerre könnyű és nagyon nehéz megválaszolni. Gyermekként mi is feltettük, és gyermekeink is feltették már nekünk. A kérdés megválaszolásához sok minden eszünkbe juthat: a megtanult, sőt a szívünkbe vésődött bibliai aranymondásoktól a régi, még nagymamánktól hallott válaszokig. Vagy akár képek, egy igeszakasz egy templom bejárata fölött: „*Isten háza és a menny kapuja.*” (1Móz 28,17) Isten az égből lakik, a mennyországban. Isten ott van a természetben, a bensőnkben, a szívünkben, a lelkünkben.

Hol lakik Isten? Egyszerre mindenhol és sehol. Ha valamit nehezen tudunk megmagyarázni, akkor gyakran az ellentétes leírással próbálkozunk. Arról kezdünk el beszélni, hogy az a valami, vagy valaki mi nem. Salamon is ehhez a módszerhez folyamodott imádságában.

Személyes hangon szólal meg egy bensőségesnek alig mondható alkalmon, hiszen hatalmas örömnép volt. Felépült a jeruzsálemi Templom. Beteljesedett egy „álom”: apjác, Dávidé volt az elhatározás, az ő szívében fogant meg a gondolat, de fia, Salamon teljesíthette azt be. Isten így látta jónak. És ő bizony mindenből a legszebbet, a legjobbat, a legkiválóbbat választotta. S most ott áll „műve” közepén, Isten és a nép színe előtt, s hálát ad.

Építés – kivitelezés – átadás – hálaadás. Ismerős fogalmak? A templomépítés áldott kihívása keveseknek adatik, de egy átfogó vagy kisebb felújítás tapasztalata már jóval többünknek lehet, s az is mennyi erőt, kitartást és lelkesedést követel.

Salamon királyként és abban a percben papként áll e hálaadás élén. Az ember valami nagyon fennkölt, cizellált imádságot várna, de amikor megszólal, azt mondja el, ami benne, az ő szívében fogalmazódott meg. Nem a munkálatokról beszél, még csak nem is az építőkről, ezeken már túl van. Most jön a lényeg, a legfontosabb. Kezeit égre emelve szólítja meg Istent, s e mozdulatban ott a teljes nyitottság az ég felé, de a teljes elfogadást is kifejezi.

Úgy kezdi imádságát, hogy ugyan Isten magasztalásába fog, de arról beszél, ki nem az Isten. Nincs hozzá fogható! Nincs olyan, mint Ő. Sem égen, sem földön. Mégis ez az Úr az ő Istene, akit úgy ismert meg, mint hűséges Urat. Aki megtartja szövetségét.

Salamon arról az Istenről tesz bizonyosságot, aki teljesítette ígését, melyet apjának, Dávidnak tett: „*Ha majd letelik az idő, és pihenni térsz őseidhez, fölelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárdá teszem az ő királyságát. Ő épít házat nevem tiszteltetére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre.*” (2Sám 7,12–13)

Mindez azon a napon vált valóra. A királyi trónon Salamon, Dávid fia ül, és a Templom is felépült.

Dávid háza és az Úr háza szilárdan áll. E kettő, a dinasztia és a Templom garantálhatja Izráel megtartását: jövőjük és megmaradásuk záloga. Salamon átéli, megérzi ennek ránehezülő súlyát, felelősségét, hiszen szavaiban olyan törés következik, melyre aligha lehetne számítani.

2. „*De vajon lakhat-e Isten a földön?*” Az az Isten, akihez senki és semmi nem fogható. Az az Isten, akihez nincs hasonló sem földön, sem égen. Hogyan fogadhatná Őt be bármi, – ha még az „egkek egei” sem képesek erre –, amit emberkéz alkotott? A nagy örvendezés mintha letargiába, egyfajta megmagyarázhatatlan szomorúságba csapna át...

Ez olyan emberi, mert mi, ha valamit nem értünk, vagy valami felett nincs hatalmunk, nem tudjuk uralni, akkor megpróbáljuk „bezárni” valamibe vagy valahová. A modern ember „be is zárta”, finomabban fogalmazva: „beköltöztette” az Istent a templomokba. Ott a helye. Ott kell törődni vele. Hinni a templomban kell. Ám ezáltal kizárja magát abból, hogy Isten mindenhol megtalálható, mindenütt jelen van és megszólítható. Nincsenek határok. Nincs kint vagy bent, lent vagy fönt.

Áldozósütyűtökön vagyunk ma együtt, épp úgy, mint azok a tanítványok, akiket Jézus magával vitt fel az Olajfák-hegyére. Elbúcsúzott tőlük, küldetést adott nekik, majd a szemük láttára felemeltetett és eltűnt. Eltűnt az, akiben pedig beteljesedett a salamoni kérdés.

*„Negyven napig még a földön maradt
És nézte az elmúló tájakat.
És mondta: Ez Jordán, ez Golgota.
Itt verejték volt és emitt csoda.*

*És nézte, hogy a játszó gyermekek
Homokba írnak nagy kereszteket.
És nézte, hogy a sírján csendesen
Megnő a fű és borostyán terem.*

*Aztán megállt a Tábor tetején.
Oly könnyű volt a szíve, mint a fény.
Mint pelyhet, érezte az életet
És derűsen és némán mennybe ment.”*
(Juhász Gyula: Föltámadás után)

Jézusban Isten lakott e földön: „*közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét.*” (Jn 1,14)

Köztünk járt, evett-ivott, tanított, gyógyított, majd meg is halt, de nem maradhatott a holtak között az, akihez nincs fogható sem égen, sem földön. Jézust feltámasztotta az Atya, aki ebben a korábbihoz már nem hasonlítható testben itt maradt e földön még 40 napig. És evett-ivott, járt-kelt, nem volt előtte akadály, de ez sem maradhatott így. Mert ha így történt volna, akkor beköltöztettük volna egy szép,

nagy, díszes házba... Volt már erre korábban is próbálkozás, mikor a megdicsőülés hegyén a tanítványok sátrat akartak építeni. Ám ahogyan sem akkor, sem most, ez nem történhetett meg.

A Fiú megüresítette ugyan magát szolgálai formát vett fel, hasonlónak lett az emberekhez, engedelmes volt mindvégig, de ezért fel is magasztalta, fel is emelte őt magához az Isten. Visszatért az Ő teljességébe, betöltötte ismét azt, amitől egy időre megvált. Visszaült az Atya jobbára, hogy újra abban az isteni tökéletességben legyen, amihez nincs fogható sem földön, sem égen.

3. *Miért kell mégis templomot építeni?* Miért vagyunk ma együtt? Miért emeljük tekintetünket kutatva az ég felé? Miért ünneplünk? Salamon tette és imája adja meg a választ: nyilvánosan áldotta és magasztalta az Istent. Személyes hangon szólította meg „Urát, Istenét”, majd e könyörgő hang (kivált az imádság folytatásában) már népéért fog kiáltani, hogy az ő szavukat is hallgassa meg ezen a helyen. Az elmondott imádság isteni meghallgatásának kérése kerül tehát középpontba, mert az a hely ezért épült. Salamon ezt gyakorolja, ezt mutatja a népnek: templomra nem az Istennek van szüksége, hanem nekünk. Templomot nem Istennek építünk, hanem az embernek. Ez a hely az emberért, értünk van.

A templom az Isten imádatának és megszólíthatóságának nyilvános helye. Ezt példázza Salamon imádsága: magasztalja Istent és meghallgatásért könyörög, isteni hozzánk fordulást kér. Ám azt sem hallgatja el, mi kell ehhez: „*teljes szívvel*” Isten előtt járni. Ezt nem lehet megkerülni vagy kispórolni. Te kellesz hozzá! A te döntésed, hogy vállalod Isten imádatát és könyörögsz hozzá azon a helyen (is), ahol az Ő temploma áll.

Jézus mennybemenetelének napján, a templom falain belül vagy azon kívül azért adunk hálát, hogy Jézus megüresített földi volta után újra felvette mennyei teljességét. Tette ezt azért, hogy imádságban, ahogy ígérte, mindig megszólítható, és elérhető legyen. „*Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát Isten dicsőségére.*” (2Kor 4,15) De ehhez is te kellesz: a te a szíved is. Olyan szív, mely nyitott, engedelmes, mely Istennek adható, Istenhez emelhető.

Hol lakik Isten? Augustinus szerint „Az ég nem fenn van, hanem ott, ahol Isten jelen van láthatatlanul. Közlebb van hozzám, mint én önmagamhoz.” Emeljük fel kezünket, tekintetünket, de mindenekelőtt a szívünket Istenhez, és kérjük jelenlétének megígért zálogát: Jövel, Szentlélek Úristen! Ámen

Koncz-Vágási Katalin lp.

ÁLTALÁNOS HÍVÁS!

A rádióamatőr forgalmazásban, vagyis két rádióállomás között való kapcsolatfelvételhez néhány dolog feltétlenül szükséges, csak úgy, mint sok más tevékenység során. Így például szükséges egy olyan készülék, amivel venni tudjuk az ellenállomás jeleit, valamint, ha vettük azt, arra választ is tudjunk adni, ha akarjuk. Ezeket, egy olyan készülék biztosítja napjainkban, de már régóta, ami egybefoglalja a két egységet, vagyis az adót és a vevőt is. Nélkülözhetetlen egy antenna is, ami ugyanúgy kétirányú szolgáltatást kell, hogy nyújtson, mint a fentebb már említett készülék, valamint egy olyan kábel is, amin a jelek oda-vissza „közlekednek” és összeköttetésben vannak az adóvevő egységgel.

Minden szükséges elemnek megvan a maga speciális feladata. A vevőkészüléknek az érzékenysége azért, hogy a leggyengébb hasznos jelet is tudja fogni, valamint a szelektivitása, ami viszont szelektálja, kiszűri a venni kívánt jeleket a zavaró jelek közül, hogy lehetőleg a nekünk fontos ellenállomás - sok esetben gyenge - jele is jobban hallható legyen, mint az összes többi. A modern készülékek erre képesek, de nekünk kell tudni azon a beállításokat megtenni az adott helyzetnek megfelelően.

A jó antennának is rendelkeznie kell mindezzel, vagyis a venni kívánt jelet erősítse fel, míg az összes többi hagyja a „háta mögött.” Ezt nevezzük az antenna előre-hátra viszonyának, amikor egy meghatározott irányból jövő jelet erősít, a nemkívánt jeleknek „háttal fordít”, és nem engedi, hogy azok elnyomják a hasznos jeleket. Az adás esetén is így működik, ne sugározza mindenfelé a kívánt jelet, csak a nekünk szükséges irányba. Ezt úgy lehet elérni, hogy az antennának forgathatónak kell lennie, hogy az állomás felé tudjuk befordítani, nehogy háttal legyünk annak. Ám a jó irányba állított antenna, arra is képes, hogy az oldalirányból érkező zavarokat is „figyelmen kívül” hagyja, csillapítja azokat, amennyire tulajdonsága ezt engedi.

Van még egy nagyon fontos kelléke annak, hogy megtaláljuk egymást, ami nélkül tulajdonképpen lehetetlen lenne kapcsolatot felvenni egymással, bármilyen is a technikai felszerelésünk. Ezek a nem látható elektromágneses hullámok, amelyek közvetítik a fentebb leírt eszközök segítségével az információkat. Nem láthatók, de létezésük egyértelműen bizonyított.

Ha minden, és mindenki a helyén van, most már csak az hiányzik, aki meg akarja a másikat találni, hogy kapcsolatot létesítsen valakivel. A kapcsolatfelvételnek én, most csak két lehetséges

okát említem. Az egyik, hogy én keresek valakit abból az okból, hogy már ismerősök vagyunk, és folytatni akarjuk a beszélgetést, vagy valakit azért keresek, mert még soha nem volt vele kapcsolatom, hiányzik az összeköttetések listájából.

Honnan tudjuk, hogy kit keressünk, és mások honnan tudják, hogy én, vagy mi, ki, vagy kik vagyunk. Erre szolgál a hívójel, ami személyre szabott, olyan, mint az autó rendszáma. Egy rendszámhoz, csak egy autó tartozhat. Egy hívójelhez pedig csak egy konkrét személy kapcsolódhat.

Ha én akarok kapcsolatot kezdeményezni, akkor egy rövidített kóddal általános hívást kezdeményezek, és ez az, ami mindenkinek szól, és ezek után várom, hogy valaki válaszoljon. Sok esetben nem jön létre egyből a kapcsolat, kitartó hívás és kitartó figyelés, hallgatózás szükséges, mert sokszor a gyenge, keresett jeleket minden más elnyomhatja, pedig már nekünk akar válaszolni valaki. Bár a hívás mindenkinek szól, mégis sok esetben kevesen válaszolnak arra.

Úgy gondolom, vannak közös elemek a fentebb leírtakhoz az Isten és emberek közötti kapcsolatfelvételben. Isten mindig készen áll mindenkit hívni a Vele való kapcsolatra. Általános hívást intéz folyamatosan felénk, emberek felé. Ő várja, hogy keressük, mert válaszolni akar. Van üzenete számunkra, és mindent megtett azért, hogy hívható legyen. Az Ő hívása olvasható a Bibliában, hallható hívása az igehirdetésekből, a Szentlélek pedig kész segíteni akarátunkat, figyelmünket Istenre irányítani, ha mi is ezt akarjuk. Az alábbi bibliai idézetek jól példázzák, hogy Isten mennyire akarja, hogy megtaláljuk Őt.

„Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. Ha kerestek majd, megtaláltok engem, ha teljes szívből kutattok utánam.” (Jeremiás 29,12-13)

„De ha keresni fogod ott az Urat, a te Istenedet, megtalálod, ha teljes szívedből és teljes lelkedből kutatsz majd utána.” (5Mózes 4,29)

A teljes szívből való keresés, azt jelenti, hogy minden lehetséges módon Isten felé fordulunk, miközben kizárjuk azokat a sokfelől érkező „információs zajokat”, melyek elnyomni igyekeznek a figyelmünket, és mindig más irányba akarnak bennünket terelni. *Tudunk-e, akarunk-e jó irányba fordulni, hogy mindennél jobban hallható legyen, ami számunkra Istentől érkezik?* Ezeket a hívásokat legtöbbször csendben, kérésként tudatja velünk. Ha nem látja akarátunkat, de még szándékunkat sem, mert háttal fordítunk neki, és mindenkit és minden mást meglátunk, meghallunk, vagy épp más irányba fordulunk, mert elfordítottuk az „antennánkat”,

amivel venni tudnánk az Ő üzenetét, ha „elhangoljuk” a vevőkészülékeinket, amivel felerősíthetnénk azt, amit közölni akar nekünk, akkor Ő erőteljesebb, felkiáltójeles üzenetet küld nekünk, mert mindenképp magához akar hívni bennünket. *„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Híjátok segítségül, amíg közel van!” (Ézsaiás 55,6)*

Ha a felszólító módra sem hallgatunk, ha ennek ellenére nem aktivizáljuk azokat a lehetőségeinket”, melyekkel meghallhatjuk Őt, akkor is elmondja üzenetét, ha mi nem akarjuk azt tudomásul venni, ha nem akarunk hozzá közeledni, vele kapcsolatba lépni. Ám mindegy, hogy a be nem kapcsolt akaratom miatt, vagy a másfelé fordított figyelmünk miatt, vagy a fontosabbnak gondolt dolgaink miatt iktatjuk ki a lehetőségeinket, és nem akarunk tudomást venni az üzenetről, elutasítva azokat, attól azok, nem válnak semmissé. A be nem kapcsolt rádiók, és a rossz irányba fordított antennák, a venni nem akarás nem szünteti meg a vehető hasznos jeleket, azok ott maradnak, csak mi tartjuk távol magunkat azoktól. Hiszen mindig van „megdönthetetlen” kifogásunk. Több helyen is olvasható, hogy megszorodik Isten az emberek hűtlenségén. Ezt panaszoja Ézsaiás próféta által is: *„Megkereshettek volna, de nem kérdeztek, megtalálhattak volna, de nem kerestek. Itt vagyok, itt vagyok! – mondtam a népeknek, amely nem hívta segítségül nevemet.” (Ézsaiás 65,1)*

Ennek ellenére nem mond le rólunk, sőt tovább folytatja a mindenkinek szóló hívást, amiről Jóel próféta szavain keresztül üzen nekünk. *„De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívvel, bőjtölve, sírva és gyászolva! Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez, az Úrhoz! Mert kegyelmes és irgalmas ő, türelme hosszú, szeretete nagy, és visszavonhatja még a veszedelmet. Ki tudja, hátha most is megbánja, és áldást hagy maga után?” (Jóel 2,12-14)*

Végezetül, pünkösdre készülve azt is megtudhatjuk, hogy Isten előtt nincs akadály, hogy Lelke által véghezvigye örök szándékát, még az arra méltatlan embereken is. *„Azután kitöltöm majd lelkemet minden emberre. Fiaitok és lányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok látomásokat látnak. Még a szolgálókra és szolgálólányokra is kitöltöm lelkemet abban az időben.” (Jóel 3,1–2)* A Lélek ugyanis „olyan”, mint a rádióhullám. Nem látható, nem tudod kihez ér el, és honnan fog érkezni a válasz a hívására, mert ehhez mindig „bekapcsolva” kell lenni, hiszen *„A szél fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.” (János 3,8)*

Péntek István
presbíter

Pünkösdi körlevél a Magyar Református Egyház minden gyülekezete és intézménye számára

*„Akiiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: »Abbá, Atyám!«”
(Róm 8,14–15)*

Kedves Testvéreink!

Szeretettel köszöntjük pünkösöd ünnepén a Kárpát-medence és a világ magyar reformátusságát! Minden keresztyén testvérünket!

Látjuk szűkebb és tágabb környezetünkben, hogy hányféle vezérlő elv akarja érvényesíteni a maga igazságát, érvényre juttatni hatalmát, nem válogatva az eszközökben. Látjuk azt is, hogy mennyi élet, mennyi lélek esik áldozatul önző emberi érdekeknek és félelmetes szellemi erőknél kiszolgáltatva.

Pünkösöd üzenete ma is az, hogy akiket Isten Szentlelke vezérel, azok Istennek fiai. Ők hordozzák az ígéreteket, ők az örökösök, ők Krisztus evangéliumának, a bűnből való szabadításnak, a megváltásnak és az örök életnek a hírvivői, bizonyágtévői. Nem szolgák, hanem szabadok. Nem a félelmek megkötöttségjei, hanem hitből fakadó örömmel és békességgel a szívükben a reménységben bővülködők (Róm 15,13).

„Akiiket pedig Isten Lelke vezérel” – ha nem ez a mi ismertetőjelünk, önértelmezésünk alapja, egyházi és egyéni életünk, szolgálatunk eredője és mozgatója, akkor eltévedünk, és könnyen a félelmek rabságába, a szolgaság lelkének fogságába kerülhetünk.

Az Úrhoz való kiáltás imádság: „Abbá, Atyám!” Add nekünk kitöltött Szentlelked ajándékát, vezess minket a Krisztusról való hiteles bizonyágtétel útján, tégy bennünket áldássá, munkáld közöttünk az egységet és a békességet! Mindenért egyedül tied a dicsőség!

Így hordozzuk együtt imádságban pünkösöd ünnepén is a Magyar Református Egyház közösségét! Áldott ünnepet és áldott ünneplést kívánunk minden testvérünknek!

a Generális Konvent elnöksége

Egyházmegyei Női Konferencia Füzesgyarmaton

2025. április 12-én, Füzesgyarmaton a Békési Egyházmegye Nőszövetségi Konferenciájára gyülekeztek ragyogó napsütésben a résztvevők a templomkertben.

A szívderítő szép idő szinte egészen feledtette velünk, hogy egy nappal ezelőtt még le kellett engednünk a vendégek fogadására állított sátrat a viharos szél miatt. Ez csak egy volt a sok kihívás közül, amivel a szervezés során meg kellett küzdenünk. Ezúton is szeretnénk megköszönni dr. Koncz-Vágási Katalinnak, a Magyarországi Református Nőszövetség elnökének a megtisztelő bizalmat, hogy a mi, frissen alakult nőszövetségünket kérte fel az alkalom megszervezésére. Nagy izgalommal és lendülettel láttunk hozzá a feladathoz és közben egyre jobban kibontakozott, hogy a mi kis csapatunk nemcsak lelkes, hanem tapasztalt, kreatív és megannyi olyan kompetenciával rendelkezik, amelyet kamatoztatni tudtunk a szervezés során.

Virágvasárnap küszöbén egy virágvasárnapi Ige alapján hangzott az áhítat: „*Aldott a király, aki az Úr nevében jön!*” (Lk19,38), mely ráirányította a figyelmünket arra, hogy ha Jézus közelébe a saját elvárásainkkal érkezünk, akkor ugyanúgy csalódnunk fogunk, mint a virágvasárnapi sokadalom. Azonban, ha engedjük, hogy Jézus Szabadító királyként elfoglalja szívünk trónját, biztos, hogy csalódás helyett örök életre vivő békesség járja át a szívünk.

Az áhítatot követően Nagy Gábor és tanítványa Viktória előadásában *Reményik Sándor: Templom és iskola* című megzenésített versét hallgathattuk meg, amellyel egyben az egykori református, később államivá lett 100 éves iskolánkra is emlékeztünk. Ezután már az előadásra hangolódva énektanulás következett: „*Aldott a férfi, ki Istenben bíz, egyedül*”, melyet dr. Petricska Miklósné Eszter tanárnő zongorakíséretével és Köleséri Gabika tanárnő vezényletével még kánonban is sikerült elénekelnünk!

A konferencia programjának egyik fő célja, nem titokoltan az is volt, hogy ezúttal ne csak gyülekezeteink asszonyait mozgassuk meg, hanem a meghívott férfi előadónkkal, Bedő Imre, a *Férfiak Klubja* alapítójának felkérésével, kihívást és hívást intézzünk gyülekezeteink férfi tagjai felé is. Azt hiszem ez sikerült is!

Az előadás: *Férfi és nő szövetségében: „A férfi energia bét áldása”* címet kapta. Temperamentumos, humoros előadónk, akiben mint megtudtuk, székely vér csörgedez, nem hagyott kétséget afelől, hogy a mai családok sem lehetnek erősek, egészségesek, bármilyen modern világot is élünk, az istenfélő,

felelősségvállalásra is kész férfi jelenléte nélkül. Isten tudja az idősebb és az ifjabb generáció férfijait ilyenné formálni, akik aztán nemcsak egy egészséges család, hanem egy egészségesebb, stabilabb jövőt építő társadalom vezéregyéniségei és követendő példái lehetnek majd.

Az előadás mondanivalóját tréfásan summázta Vámos Botika 2. osztályos hittanosunk meséje, mely Ádámról és Éváról szólt.

A délelőtti rész végéhez közeledve még sikerült sort keríteni egy meglepetés, születésnap köszöntésre is (nagyon nehéz volt titokban tartani!), ahol is gyülekezetünk gondnok asszonyának 70. évéért adtunk hálát. Bármennyire is mozgalmas volt a program, szép nagy templomunk két óra hossza elteltével már olyan hidegnek bizonyult, hogy a mintegy tizenhat gyülekezetből összesereglett több, mint 150 fő sem tudta melegre lehelni, énekelni. Így, fogvacogtatva indultuk egy kicsit megmelegedni és ebédelni.

A templom szomszédságában található iskola sportcsarnoka adott helyet az ebédnek, ahol Machtné Erzsike gulyáslevese és a Füzesgyarmatiak és Elszármazottak Baráti Köre Egyesület rutinos csapatának ferdinándtekerce lakatta jól a hidegben is kitartó résztvevőket.

Talán nem meglepő, hogy a konferencia délutáni része már nem a hideg templomban folytatódott. A technikai nehézségeket bravúrosan áthidaló presbiterünknek Erdős Zoltánnak és segítségeinek, Erdős-Fabián Laura kántorunknak és Tóth Bálint Zoltánnak itt mondunk köszönetet. Így a vendégként bennünket megtisztelő, megyénk határain túlról érkező nőszövetségek bemutatkozására már melegben kerülhetett sor.

Nagy örömmel hallgattuk a Marosi Református Egyházmegye Nőszövetségeit is képviselő Nagy Orsolya, Marosvásárhelyi Tulipán utcai Gyülekezet tiszteletesasszonyának és nőszövetsége elnökének, Szabó Dalmának a beszámolóját, a sátoraljaújhelyi Nőszövetség küldöttségét, akit Dezsőné Pájsz Anita, sátoraljaújhelyi tiszteletesasszony, a Tiszáninneri Nőszövetség titkára és Szécsi Lilla, nőszövetségi tag és missziós gondnok képviselt.

Ugyancsak tanulságos beszámolót hallhattunk Tarsai Judittól is, aki a Debrecen-Szabadságtelepi Nőszövetség titkára és a Debreceni Egyházmegye Nőszövetségi összekötője.

Végül, de nem utolsó sorban a Debrecen-Tégláskerti Nőszövetség elnöke Vasné Faragó Gabriella, aki kerületi nőszövetségi pénztáros és az Országos Nőszövetség Felügyelő Bizottságának elnöke és örökifjú, 95 éves kísérlőjének verse csaltak könnyet a szemünkbe.

Ennyi jó ízű, testet, lelket tápláló élmény után nem maradhat el a köszönet és az Isten iránti hálaadás, mindazok felé, akik csendes, kitartó szolgálatukkal segítették a konferencia megvalósulását süteményekkel, logisztikával, takarítással, az ajándékok és fényképek készítésével. Így nőszövetségünk valamennyi tagja, idősebb és ifjabb presbitereink, gyülekezetünk lelkésze és a helyi civilszervezetek, intézmények és még hosszan folytathatnánk azok sorát, akik mellénk álltak, hogy ennek a feladatnak eleget tehessünk.

Ezután már csak annyit tennék hozzá: jelentjük, újonc nőszövetségünk beavatása megtörtént, Isten kegyelméből jövőre Gyulán találkozunk! Áldás békességre

Tóthné Orosz Ildikó

református lelkész, a Füzesgyarmati Nőszövetség elnöke

„Az az igazán gazdag ember, akinek a magánélete kiegyensúlyozott”

Bedő Imre szerencsés ember, hiszen olyan családban nevelkedhetett, ahol lehetősége volt megtapasztalni férfi és nő harmonikus együttműködésének áldásos hatásait.

Édesapjától olyan mintát kapott útravalóul, amit nem akart csak magának és a gyerekeinek megtartani. Így született a Férfiak Klubja.

Közgazdászként indult a pályán, majd bankár és vállalkozó lett, de folyamatosan buzogott benne a társadalmi felelősségvállalás iránti vágy, ezért 2013-ban megalapította a Férfiak Klubja nevű civil szervezetét. Tevékenységük alapvető célja a hagyományos emberi, erkölcsi értékek mentén a férfi-nő szövettség, végső soron pedig a családok megszilárdítása.

Mit szól hozzá, hogy az Anyák napja mellett néhány éve már Magyarországon is megemlékezünk az Apák napjáról?

– Ez egy nagyon összetett dolog. Én folyamatosan azon dolgozom, hogy a „férfi ügyet” leválasszam a „női ügyről”. Az Apák napjának számomra van egy olyan üzenete is, mintha valamiféle férfi emancipációs dolog lenne, holott Amerikával ellentétben nálunk a férfiak egyenjogúsági küzdelmei egyáltalán nem divatosak. Addig, amíg az Anyák napja kistestvéreként, kvázi leágazásaként tekintünk az Apák napjára, bennem ambivalens érzéseket fog kelteni. Fontos persze az Apák teljesítményének, fontosságának a hangsúlyozása, elismerése, de ennek talán nem „egy külön nap kijelölése” a legmegfelelőbb módja. Akik jó apák, azok úgy érzik, hogy csak a dolgukat teszik, akik meg nem, azokban meg a bűntudat nő. Mondjuk manapság nem árt egy csipetnyi figyelmeztetés.

Mit üzenne most mégis ennek kapcsán a férfitársainak?

– Apák napján a legfontosabb üzenet szerintem, hogy a városi apáknak nem elég csak a munkahelyükön helyt állni. Nem elsősorban az apa pénzére van szüksége, hanem ő rá, mint férfira, mint emberre. A férfiak számára jelentős értékeket, látásmódot fontos kifejezésre juttatni egy iskolaválasztásnál, vagy akár egy kirándulás megszervezésénél is, hisz észrevétlenül abból is sokat tanulhatnak a gyerekek. Sok apa gondolja azt, hogy a dolga alapvetően a család anyagi biztonságának a megteremtése, és nem baj, ha hiányoznak otthonról, az anya úgyszólván mindent elintéz. Ez hatalmas tévedés, amit tudatosítani kell a férfiakban. A munkamagánélet egyensúlyának megteremtése a férfiaknak is legalább akkora nehézség, mint a nőknek, de az apukákkal szemben „megértőbbek” vagyunk, ha a munka irányába billen a mérleg nyelve, pedig ez nem jó így. Számtalan kutatás bizonyítja, hogy egy férfi számára egészségvédő faktor az apaság, az, ha családjában van, és elegendő időt tölthet a szereteteivel. „Pelenkázz, tovább élsz!” Kopp Mária zseniálisan fogalmazta ezt meg. Legtöbbször arról beszélgetünk, hogy a gyerek érdeke, hogy az apuka sok minőségi időt töltsön a családjával, holott ez a férfiak számára ugyanakkora jelentőséggel bír!

A férfi-női szerepek összemosódása hogyan hat a férfiak lelki világára?

– A modern kor talán egyik legégetőbb kérdése ez. A férfiak nagyon sok olyan üzenetet kapnak a médiából, hogy különösebben nincs is nagyon rájuk szükség. A nők is tudnak pénzt keresni, el tudják tartani a családot. Mintha a gyerekek kis állatok lennének, akiket növelni és nem nevelni kell. Ma már igazából a nők szinte mindent meg tudnak csinálni, amit meg nem, azt meg tudják vásárolni – hirdetik sokan, persze teljesen falsul. Az egészséges fejlődés szempontjából az az optimális, ha a lány- és a fiúgyermek egyaránt látnak követendő női és férfi mintát is maguk előtt, maguk körül, és az életük ezen korai, szenzitív időszakában pozitív tapasztalatot szereznek a két nem együttműködésével kapcsolatban. Amikor gimnáziumokban beszélgetek a fiatalokkal, nekik is azt szoktam hangsúlyozni, hogy az anyagi biztonság jó dolog, de az az igazán gazdag ember, akinek a magánélete kiegyensúlyozott. Azért, hogy férfi-nő, apa-anyja harmóniában éljen, minden nap kő keményen kell dolgozni.

Nyilván előnyből indul, akinek volt értékes apamintája, de mi a helyzet azokkal, akiknek apa nélkül kellett felnőniük? Mi segítheti őket az apává válás során?

– Ez egy nagyon nehéz ügy, de szerencsére van remény. Véleményem szerint a mintanélküliség sokkal rosszabb, mint a rossz minta, mert akkor legalább tudja az ember, hogy milyen nem akar lenni. A mintanélküliséget csak hihetetlenül intenzív önfejlesztéssel lehet kompenzálni, hogy ne csak jó nagypapa, de már jó apuka is tudjon lenni, akinek ez a minta kimaradt az életéből.

Ebből a szempontból nagyon fontos még a tágabb környezet hatása is. A jelmondatunk: Férfi. Érték. Minta. Példa. A minta ugye az, amit nap mint nap lát a gyerek a családban, a példa ezzel szemben az, amit innen-onnan, a szomszédtól, egy edzőtől, mások apukájától stb. össze tudunk szedni. Ennek is rendkívül nagy a jelentősége a jellemfejlődés szempontjából. Azt gondolom, hogy azoknak a fiataloknak, akiknek nincs apjuk, olyan közösségekbe kellene járniuk, ahol van lehetőségük férfiakkal találkozni, aztán ezekből az apró mozaikokból össze fogják tudni rakni majd a saját férfi- és apaképüket. A bölcs idősekkel való beszélgetés is nagyon hasznos lehet, hisz ők már rengeteg dolgon keresztülmentek, megértettek és átértékeltek sok mindent. Az érzelmi érést segítheti továbbá, ha színdarabokat néznek és klasszikusokat olvasnak a fiatalok, hiszen ezekben gyakorta jelennek meg olyan élethelyzetek, nehézségekre adott válaszok, amik szintén orientálhatnak.

15 és 12 évesek a gyermekei. A jó minta ellenére érezte valaha úgy, hogy nem elég jó apa?

– Nagyon igyekszem megfelelni ennek a szerepemnek. Sokszor hívnak előadást tartani, ezért például azt a korlátozó döntést hoztam tudatosan, hogy hetente kettőnél többet nem vállallok, hisz otthon szeretnék lenni a családdal. Ez a feleségemnek, a gyerekeknek és nekem is fontos. A hétvége meg természetesen szent. Rengeteget vívódok persze én is, a sok teendő nyomására hajlamos vagyok például elveszíteni a türelmemet, amit aztán azonnal megbánok. Tudatos odafigyeléssel ezen sokat lehet változtatni. Azt vallom, hogy a gyerekeim révén, a nekik való folyamatos megfelelés, mintaadás miatt a végére nemcsak jobb apa, de jobb ember is válhat belőlem, ha kellőképpen megdolgozom érte.

A „jó apaságnak” lehet házasságmegtartó szerepe?

– Persze, hisz a jó apaság egyik fokmérője, hogy a férfi hogyan bánik a gyermeke anyjával. Szereti, dicséri, támogatja, vagy folyamatosan szidja, állandóan elégedetlen vele? Egy házasság fennmaradása, jól működése szempontjából nem az a fontos, hogy ki mennyi pénzt keres, hanem az, hogy

a közös dolgokba, a másik számára is érzékelhetően, ki mennyit tesz bele. Azt gondolom, hogy a karantén időszaka ebből a szempontból is egy komoly próbatétel volt a családoknak.

A Férfiak Klubja mivel tudja segíteni a férfiakat az „elég jó apává” válásban?

– Idén is megrendezzük a korábbi években nagy sikert aratott „Vállvetve apával” című programunkat is. Ez arról szól, hogy a gyerekek az Apák napját követő hétfőn bemennek az édesapjuk munkahelyére, és ott beleláthatnak abba, hogy konkrétan mit is csinál apa, amikor dolgozik. Lesznek Apa-Fia és Apa-Lánya táboraink, ősszel meg várunk mindenkit a Párok Éjszakáján! És természetesen a férfi példaképeknek idén is kiosztjuk a nagy presztízsű Gránit Oroszlán Díjakat. Ami meg egy új, konkrét segítség: "A férfienergia hét forrása" online képzésünk, ami által bárholnan megerősíthetjük gyökereiket a férfiak. Bízunk benne, hogy akiknek eddig nem sikerült, ezek hatására talán ráéreznek annak az ízére, hogy mennyire jó dolog is férfiként, férjként, apaként a gyermekekkel foglalkozni, csak velük lenni, időt szakítani rájuk a pörgős hétköznapiakban is.

csalad.hu

Nőszövetségi körkép

Éves elnöki beszámoló - 2025. április 26.

(kivonat)

2024. április 20-án történt meg az általános tisztújítás a Magyarországi Református Nőszövetségben, melynek eredménye 2024. június hó elején emelkedett jogerőre, a Fővárosi Törvényszék végzése alapján. A hivatal átadás-átvételre így került sor 2024. június 24-én, Kecskeméten, ahol jelen volt *Svébisné Jubász Márta Borbála, Lenkei Barnabás Zoltánné, Lakó Julianna, Benke Kinga és Koncz-Vágási Katalin*.

Hálásan köszönöm azt a rengeteg meghívást, az ország szinte valamennyi részéből, melyeknek igyekeztem szinte minden esetben (kivételt képeznek az időpont ütközések, ezeknél az első hívás prioritást élvezett) eleget tenni.

Időrendben:

2024. június 7-9. Balatonszárszó – országos vezetőképző. Ezen az alkalmon nem volt külön vendég előadó, ugyanis a megválasztott új kerületi és országos tisztségviselők egymással való megismerkedésére tettük a hangsúlyt. Mi tartottuk az előadásokat és az igei szolgálatokat is, illetve több teret biztosítottunk a kötetlenebb beszélgetéseknek.

– Igehirdetés, ismerkedés, beszélgetés vezetése

2024. június 15. Nagyvárad-Biharpüspöki, a Királyhágómelléki egyházkerület Bihari egyházmegyéjének nőszövetségi és ifjúsági konferenciája – előadás („Nemzedékről nemzedékre c.” és kiscsoportos beszélgetés vezetése

2024. június 28. XXX. Tiszántúli Kerületi Nőszövetségi Konferencia Debrecen Nagytemplom – zászlóavatás (Kisvárd, Nádudvar)

2024. július 31. Budapest Zsinati Székház: találkozó Ft. Steinbach József püspök úrral, P. Tóthné Szakács Zita jóvoltából.

2024. augusztus 29. Debrecen: találkozás ft. Fekete Károly püspök úrral, aki ezen a megbeszélésen biztosította az akkor még leendő nőszövetségi iroda helyiségét a Püspöki Palota és a DRHE szomszédságában.

2024. augusztus 31. Hálaadás a 105 éves sátorlajújhelyi nőszövetségért – igehirdetés

2024. szeptember 4. Budapest Kálvin tér: a Zsinati Iroda Külügyi Osztálya révén találkozás az amerikai és skót delegáció tagjaival.

2024. szeptember 14. Bihardíószeg – a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Nőszövetségének Konferenciája – imádság

2024. szeptember 19-22. Deregyő (Felvidék) – Kárpát-medencei Imanap Előkészítő Konferencia – igehirdetés

2024. szeptember 29. Nagyszalonta – előadás („Szövetség a Bibliában” c.)

2024. október 5. Mezőberény – Ökumenikus Női Találkozó, MEÖT szervezésében, a helyi német evangélikus gyülekezetben – kerekasztal beszélgetés

2024. október 6. Karcag – a Nagykunsági egyházmegye nőszövetségi konferenciája – előadás („Életigenlő nők” c.)

2024. október 12. Budapest Kálvin tér – Zsindelyné Tüdős Klára-Díj átadó ünnepsége. Hatalmas hálaamat fejezem ki a házigazda gyülekezet nőszövetségének, lekipásztornának, kórusának és kántorának, illetve annak a mintegy 300 embernek, aki megtisztelte a díjazottakat jelenlétével és együtt adhattunk hálát Istennek.

2024. október 19. Tiszaogyorós – a Szabolcs-Beregi egyházmegye nőszövetségi konferenciája – beszámoló

2024. október 25-27. Pápa – hálaadás a 30 éves dunántúli nőszövetségért – igehirdetés. Ezen az alkalmon került bemutatásra a dunántúliak új nőszövetségi logója is.

2024. november 8-10. Eszék-Rétfalu – hálaadás a 20 éves horvátországi nőszövetségért – előadás („Életigenlő nők” c.), igehirdetés (Bellye, Laskó)

2024. november 14-17. Berekfürdő, a tiszántúli nőszövetség őszi konferenciája – fórumbeszélgetés, agendázás

2024. november 25. a Budapest Kálvin téri iroda megszüntetése, összehakolás, selejtezés. Egyesületünk székhelye nem változott, az továbbra is 1091 Bp. Kálvin tér 7/A – köszönet ezért a helyi gyülekezetnek, a debreceni iroda mint regionális iroda funkcionál.

2024. november 27. a budapesti iroda költöztetése: 4026 Debrecen, Fűvészkert u. 4., 2. em. A költöztetést a Református Szeretetszolgálat végezte.

2024. november 30. Sáp, a Bihari egyházmegye nőszövetségi konferenciája – igehirdetés

2024. december 1. Nagyszalonta, Kárpát-medencei imanap a Bihari egyházmegyében – igehirdetés

2024. december 6-7. Kisdobrony (Kárpátalja): Női csendesdélután – előadás („Szolgáló nők a Bibliában” c.)

2024. december 11. Füzesgyarmat – a helyi nőszövetség megalakulása, igehirdetés

2024. december 14. Makó-Belváros: a Csongrádi egyházmegye nőszövetségi konferenciája – meditatív elcsendesedés

2025. január 25. Debrecen, a Fűvészkert 4. 2. emeleti iroda berendezése. Ez egy ún. ikeriroda, vagyis két helyiségből áll, az egyikben az országos iratok találhatók, míg a másikat a tiszántúli nőszövetség használja. Hálasak vagyunk a kerület püspökének, aki térítésmentesen a rendelkezésünkre bocsátotta.

2025. február 1. Budapest MEÖT Székház: az Ökumenikus Világimanap (Cook-szigetek) előkészítő konferencia, informális megbeszélés

2025. február 28.-március 1. Nagydobrony: Női csendesnap, hálaadás a 20 éves helyi nőszövetségért – előadás („Nők a szolgálatban” c.)

2025. március 24. Zsadány Bibliaiskola – előadás („Kispróféták a Bibliában” c.)

2025. április 3-6. Berekfürdő Bibliaiskola – előadás („Az Ószövetség születése II. és az Ószövetség könyveinek előállása”)

2025. április 12. Füzesgyarmat: a Békési egyházmegye nőszövetségi konferenciája – köszöntés

2024-ben is két alkalommal adtuk ki a Hírlevelet: júniusban (2400 példány) és novemberben (2000 pld.). Köszönöm a beküldött cikkeket és Svébisné Juhász Márta igényes és szép szerkesztői munkáját.

2024. december 1-vel megindult az országos nőszövetség Facebook oldala: Magyarországi Református Nőszövetség címmel. Az adventi időszakban minden nap egy rövid üzenettel kívántuk

segíteni a karácsonyi készülődést. 2025 februárjától pedig elindult heti két alkalommal a *Felemlő* sorozatunk, melynek keretében szerdán igei gondolatokat, szombaton pedig hálaadó imádságot osztunk meg. A havi üzeneteket a tiszántúli egyházmegyék és a DRHE nőszövetsége küldik be 2025-ben, melyeket a megyei összekötők koordinálnak. Szeretettel kérek mindenkit, hogy használjuk ezt az oldalt: kedveljük és kövessük, illetve osszuk meg azokat az alkalmakat, melyekről magunk is tudósítást osztunk meg a saját oldalunkon, hogy más nőszövetségek is lássák, és örülhessenek velünk. Ajánljuk ismerőseink körében oldalunkat, hogy minél többen megismerhessék a nőszövetséget.

A nőszövetségről szóló hírek és beszámolók jelentek meg a református kötődésű írott vagy online sajtóban: reformatus.hu; parokia.hu; ttre.hu; refdunantul.hu; tirek.hu; a Református Tiszántúl és Reformátusok Lapja, a Dunántúli Református Lap hasábjain, az Európa Rádióban; a Békés megyei Hírlapban, beol.hu oldalon, illetve a nőszövetségi kerületi és gyülekezeti Facebook oldalakon, továbbá helyi kötődésű rádiókban és televíziós csatornákon.

Végül, de nem utolsó sorban szeretnék két új és örömteli dologról beszámolni: az egyik, hogy elindult az országos nőszövetség honlapja: www.reformatusnoszovetseg.hu Ezen az oldalon már sok információ megtalálható, melyeket folyamatosan bővítünk, illetve e helyről is kérem a kerületeket, hogy továbbra is járuljanak ehhez hozzá.

A honlapot megnyitva pedig azonnal észrevesszük, hogy arculati megújuláson megy át a Magyarországi Református Nőszövetség. Alapszabályunk szerint egyesületünk a Magyarországi Református Egyházon belül működik, ezért amikor elhatároztuk, hogy logót terveztetünk, akkor először is engedélyt kértem a MRE-től, hogy használhassuk az inda és csillagmotívumot. Ezt írásban megkaptuk. Így vettem fel a kapcsolatot *Bereczki Barbarával*, szatmárnémeti grafikussal, akinek elküldtem a nőszövetség régi, még Zsindelyné Tüdős Klára nevéhez kapcsolódó leány alakot, és a hivatalos pecsétünk képét, illetve az egyházunk motívumait. Ezekből született meg ez a csodálatos logó, melyet a 4 fős országos vezetőség egyhangúlag támogat. Ezt a logót szeretnénk minél szélesebb körben megismertetni, hogy rápillantva, azonnal a református nőszövetség és annak szolgáló közössége jusson az emberek eszébe.

Hálásan köszönöm minden munkatársamnak az országos vezetésben, a kerületi vezetőségekben, illetve az egyházmegyék és gyülekezetek szintjén, hogy a tisztújítás után is odaadó hűséggel szolgálják a nőszövetség ügyét. Köszönöm, hogy láthatóan

megjelenik ezeken a szinteken az általam kért és szorgalmazott: Zsindelyné jubileumi év és a zsinati tematika szerint az Ifjúság szolgálatának éve.

Köszönöm, hogy gyülekezetem a *Sarkad-Belvárosi Egyházközség* és annak nőszövetsége mindenben mellettem állnak, hogy jönnek velem és mindenben segítenek, csakúgy, mint férjem: *Koncz Zsolt*, aki, illetve akik nélkül most nem állhatnék e küldöttgyűlés színe előtt.

Köszönöm, hogy itt vannak mellettem ma is, és mindenben segítenek *Lakó Julianna* titkárnak, *Svébisné Mártin*nak, aki az átmenetben a biztos pont nekünk, újaknak. S szeretném még szeretettel megköszönni azt a sok-sok jó tanácsot és imádságot, melyet *dr. Gaál Botondné dr. Czegléd Mária*tól és kedves férjétől *dr. Gaál Botond*tól kaptam, s kivált elődömnek, akire mindenben lehet számítani, és számtalan tanáccsal lát el, *P. Tóthné Szakács Zita*nak.

Köszönöm, hogy a Nőszövetségben mindenki önkéntes odaszánásból munkálkodik, hiszen nincsenek fizetett alkalmazottaink, szolgálunk azért, mert Isten erre hívott el bennünket, és mert valljuk: „Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be Krisztus törvényét.” (Gal 6,2) *Koncz-Vágási Katalin*

A Debrecen-Kossuth utcai Nőszövetség áprilisban ünnepelte 25 éves jubileumát, melyen elnökszövegükkel egy kis küldöttség is részt vet. Bensőséges és megható alkalmon lettünk együtt azon a vasárnap délután. Fáradtak voltunk, mégis olyan erőt kaptunk az Úrtól, mely nem csak elég lett arra a napra, hanem tovább is vitt bennünket. És amikor asszonyok, együtt vannak és szó, szót követ, ott hamar kialakulnak a dolgok. Most sem történt ez másként, hiszen kis csapatuk kirándulási cél keresett, s hamar ajánlottuk is a geszti Tisza-kastélyt. Az ötlet jó befogadókésztségre talált, ám amikor mi szemesültünk azzal a csodás gesztussal, hogy akkor előtte ellátogatnak hozzánk, Sarkadra, tapasztaltuk meg újra: mennyivel jobb adni, mint kapni. Így adjuk most közre rövid beszámolójukat: KVK

2025. május 28-án szerda reggel kirándulni indultunk a Nőszövetség és a Nyugdíjas Bibliakör tagjaival, 21 fővel Sarkadra. Szeretetteljes fogadtatásban volt részünk a Sarkad-Belvárosi Református Egyházközséget vezető lelkész házaspár személyében, *Koncz-Vágási Katalin* és férje *Koncz Zsolt* fogadtak bennünket. A helyi gyülekezet és a templom bemutatása után rövid áhítatot tartott *Tóth-Mihály Veronika* gyülekezetünk lelkipásztora. Ezután elkészült a kis csapatunk és indultunk tovább Gesztre, ahol a Tisza-kastélyt látogattuk meg. Gyönyörű kirándulásra való időt kaptunk onnan felülről, melyért hálások voltunk mindnyájan.

Máté Gyuláné Judit, elnök

2025. május 18-án (vasárnap) nőszövetségi konferenciát rendeztek *Fehérgyarmaton*, a Kőlcsey Ferenc Református Általános Iskolában, ahol a 150 főnél több jelenlévőt *Szalayné Gacsályi Dóra* lelkész, mint egyházmegyei összekötő köszöntötte.

A nyitó áhítatot *Egresi Lászlóné* lelkész tartotta meg, míg az országos elnök, *dr. Koncz-Vágási Katalin* „Életigenlő szolgálát” címmel egy előadással kedveskedett a résztvevő nőszövetségi tagok számára.

A Nőszövetségi Konferencia második felében a gyülekezetekben szolgáló nőszövetségi tagok tettek bizonyosságot hitükről és szolgálatukról: Kocsordról, Nagyecsdéről és Fehérgyarmatról. A konferencia résztvevőit *dr. Gaál Botondné dr. Czegléd Mária*, a TTRE Nőszövetségének az elnöke is köszöntötte, végül az emléklapok átadására került a sor *Bogya-Kis Annamária* nagyecsed-i lelkészasszony, nőszövetségi elnök vezetésével.

Keresztmamák a kárpátaljai családokért

A nyolcadik évébe ért a Magyarországi Református Nőszövetség keresztmamaprogramja, amely nehéz sorsú református családokat támogat Kárpátalján. Svébisné Juhász Márta elnökhelyettes szerint nem csak az anyagi segítség, a lelki támogatás is nélkülözhetetlen, ezért rendszeresen imádkoznak a programban részt vevő mintegy ötven családért.

Anyák napjához közeledve különösen is előtérbe kerül az édesanyák szerepe. Az elmúlt évek tapasztalatai alapján hogyan segítette a keresztmamas program a kárpátaljaiak mindennapjait?

Az édesanyáknak kevesebbet kell aggódniuk, legalábbis az anyagiak miatt, mert bár nem tűnik soknak havonta háromezer-ötszáz forint, nekik mégis segítség.

Milyen visszajelzéseket kaptak a programban részt vevő édesanyáktól?

Sok levelet küldenek a családok, édesanyák. 2022-ben, a háború kezdetén ezek még arról szóltak, hogy Kárpátalján nincsenek harci cselekmények, a családok otthon vannak, Istennek hála, teszik a dolgukat, sőt segítik a belső menekülteket, akik a magyarok vidékekre érkeztek. Egy évvel később arról számoltak be, hogy az ötven támogatott család gyermekei közül többen iskolások lettek. A 2024-es levelek hangulata viszont már szomorúbb volt: a sok köszönet mellett arról panaszkodnak, hogy nem tudnak kimozdulni, de otthon is nehéz, mert sokszor napokig nincs áram. Több vallomást kaptunk arról,

hogyan keseríti meg a háború az életüket, a légiriadók miatt tanulni sem tudnak rendesen az iskolákban. Van, aki leírta, hogy az apukája már nincs a családdal, de a többiek igen, és az adománynak köszönhetően tudtak új ruhákat venni. Meghatók a levelek, így még nagyobb öröm, hogy a program 2017-es indulása óta mintegy tizenhétmillió forint érkezett számukra a bankszámlánkra, de gyakran külön adománypersellyel is gyűjtünk nekik egy-egy alkalmon.

Havonta háromezer-ötszáz forintot kap egy-egy család a Magyarországi Református Nőszövetségtől. Más formában is támogatják őket?

Amikor a gyermekek iskolások lettek, tanszercsomagokat küldtünk, többen kérték is. Máskor higiéniai termékeket, tisztálkodószereket csomagoltunk, mindig azt, amire éppen szükségük van, ezeket az anyagi támogatáson felül. Néhány éve egy hétfői kirándulást is tudtunk szervezni a makkosjánosi dinóparkba, a családok ekkor találkoztak egymással először személyesen.

A program indulásakor fontos szempont volt, hogy ne csak anyagi, hanem lelki támogatás is érkezzen a családokhoz. Hogyan tud ez a kettősség megvalósulni?

Sokat imádkozunk értük. Számos olyan alkalmunk volt az elmúlt években, amikor kifejezetten a keresztmamaprogramban részt vevőkért könyörögtünk. A nőszövetség imalánca is fohászkodik a kárpátaljai családokért. Az éves debreceni nőszövetségi gyűlésen pedig személyes beszámolót kapunk a kárpátaljai küldöttségtől.

Hogyan változott a programba bekapcsolódók köre az indulás óta? Sikeriült új gyülekezeti tagokat, közösségeket állítani az ügy mellé?

Nyolc év hosszú idő, többen nincsenek már velünk az indulás óta, de mindig érkeznek újak, ahogyan a nőszövetség tagsága is meg-megújul. Magánszemélyek és gyülekezetek egyaránt adakoznak, sokszor pedig csak egy-egy egyéni befizetés érkezik, akár nem is nőszövetségi tagtól, mert az illető hallott a kezdeményezésünkről, és megértette.

Milyen terveik vannak? Szeretnék-e kiterjeszteni a programot, vagy újabb módokon segíteni a kárpátaljai családokat?

Ideje lenne megemlíteni a havi támogatás összegét, de erről még egyeztetnünk kell a családokkal, a kuratóriummal, amely szétosztja az adományokat. Felmerült, hogy bővítsük a támogatottak körét, de erről is csak közösen, a kárpátaljai testvérekkel együtt dönthetünk.

Hegedűs Bence
reformatus.hu

Édesanyák vasárnapja

„Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a begyvidékre, Júda egyik városába. Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Betelt Erzsébet Szentlélekkel, és hangos szóval kiáltotta: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! Hogyan lehetséges, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? Mert íme, amint meghallottam köszöntésed, ujjongva mozdult meg méhemben a magzat. Boldog, aki elhitte, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.” (Lukács 1,39–45)

„Kisgyermeket is vittek hozzá, hogy megérintse őket. Amikor a tanítványok ezt meglátták, rájuk szóltak, Jézus azonban magához hívta őket, és így szólt: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba.” (Lukács 18,15–17)

Kedves Testvérek! Édesanyák és Nagymamák! Emlékeztek arra a pillanatra, mikor tudatosodott bennetek, hogy gyermeket vártok? Arra, mikor ezek után először megosztottátok ezt a csodát valakivel? Talán épp az édesanyáttal vagy épp a testvéretekkel, a legjobb barátnőtökkel. Arra, mikor két nő úgy érti egymást, ahogy azelőtt még soha. – Minden bizonnyal sokunkban előjönnek emlékek, egy üzenet, egy telefonhívás..., valami, ami csak a miénk, az a pillanat, melyet nem feledünk sohasem.

Felolvasott igeszakaszunkban is valami hasonlóról hallottunk. Különleges, régi, ma talán úgy is mondhatnánk, egy elfeledett, analóg világból. Még sincs így, hiszen a személyes találkozást, az egymással megosztott öröm ajándékát, egyszeri, különleges és megismételhetetlen módját, semmivel sem lehet pótolni. S ezek azok a percek, hiszem, ilyen ez a mai alkalmunk is, melyek a lelkünkbe vésődnek. Kitörölhetetlenül.

Két nő találkozásáról hallottunk. Két nőéről, akik semmiben sem hasonlítanak, mégis a legfontosabban egyek: az Istenhitükben. Két várandós asszony találkozása ez, amelyben az Úr csodálatos, megváltó terve bontakozik ki. Két asszony, akiknek az Úr anyala lehetetlent ígért, és akik elhitték azt. Két asszony egy olyan világban, ahol csak a férfiak számítottak. Az egyik túl fiatal, a másik túl idős volt; egyik sem erős, hatalmas, vagy híres. Gyenge és megalázott mindkettő.

Erzsébet egész életében annak terhét hordozta, hogy az Úr nem adott neki gyermeket. Mennyien beszélhettek a háta mögött arról, hogy vajon mi a vétké, hogy nem részesülhetett az anyaméh

gyümölcsében, ami Isten ajándéka. Mennyit imádkozhatott, hogy Isten tekintsen le rá és vegye el gyalázatát. Hány évtizede nem imádkozott már ezért, hiszen elmúltak azok a bizonyos évek... Erzsébet megalázott asszonyként lett várandós, elnyerve Isten gyógyító kegyelmét.

Máriát azonban épp Isten jóindulata, kegyelme hozta „nehéz” helyzetébe. Gyermekeket vár József menyasszonya! Vajon mi mindent suttoztak a rossz nyelvek? Maga sem értette igazán az angyali szót. Eszével biztos nem, csak a lelkével, szívével. József sem érthette, s bár jó szíve volt neki, az csak elbocsátani tudta volna jegyesét, ha nem szólt volna hozzá is az angyali üzenet.

Két megalázott, de boldog, áldott állapotban lévő asszony találkozása ez, melyben felhangzik a kiáltás: „Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.” Nem az erősek, nem a hatalmasok, nem a hivatásosok, nem a sikeresek, hanem a gyengék a boldogok. Nem a gazdagok, nem azok, akik mindenben dúskálnak, nem azok, akiket mindenki szeret és akiről mindenki jókat mond. Nem. Azok a kicsik, gyengék, sokak szemében senkik a boldogok, akik megtapasztalták, hogy az Úr ott van az életükben és munkálkodik, és akik vágnak arra, hogy ezt a csodát megosszák egymással. Azok, akik vállalják a hosszú és nem veszélytelen utat, amelyet végig kell járni ahhoz, hogy őszintén, gyengeségeinket nem szégyellve, sebezhetően álljanak egymás előtt. És amikor találkoznak, amikor egymás szemébe néznek, amikor hallják egymás szavát és látják Isten munkáját, megteljenek örömmel és Isten iránti magasztalással.

Erzsébet így szólt: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse!” Az áldás mindig Istentől jön, de az ember sokszor érzi úgy, hogy áldatlan körülmények között, áldatlan állapotban éli az életét. Áldatlanul, vagyis Isten nélkül. Ám ekkor nem az Isten hagy el bennünket, hanem mi hagyjuk el Istenünket. Nem rá figyelünk, hanem csak a körülményeinkre, csak a terheinkre és megpróbáltatásainkra. Kizárjuk Istent, s mégis mindenért őt okoljuk.

Az élet és az áldás forrása egy és ugyanaz: Isten. Isten, amikor életre hívta ezt a világot, és abban minden előtt, akkor egyszer és mindenkor azt jelentette ki, hogy Ő az élet pártján áll. Ő az élet Ura, aki ezt megosztja mindennel, ami él. Így velünk, emberekkel is. Micsoda érthetetlen dolog ez. Mi mit osztunk meg egymással? Legtöbbször semmit, vagy ha mégis, akkor csak azokkal, akik hozzánk a legközelebb állnak. Ám Isten nem csak életre hívott bennünket, hanem azzal ajándékozott meg, hogy osztozhatunk Vele az élet átadásában és

hordozásában. Ezt jelenti, hogy áldott vagy te, aki életet hordoztál a szíved alatt. Micsoda öröm és micsoda megtiszteltetés ez. Pedig nem a mi jószágunkból vagy tudásunkból fakad. Eszközök vagyunk, de az is igaz, hogy drága és egyetlen eszközök, hiszen erre más nem képes. Ezért fontos tudatosítani a mondat második felét, azt, amit már a *Zsolt 127,3* is megfogalmazott: „*Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.*” – A gyermek ajándék. Felülről jövő. Utánozhatatlan. Egyedi. Különleges.

A gyermekünkért felelősséggel tartozunk. Életét hordoztuk, bennünk formálódott, de a kezdete nem mi vagyunk. Az élet kezdete, minden élet kezdete Istennél van. Soha senki nem tudott még életet alkotni. Csak az életről gondoskodni. Ez a mi csodálatos küldetésünk, kedves édesanyák. Gondoskodni. Óvni. Szeretni. Terelgetni. Nevelni. Nem kisebb ez bármilyen hivatásnál. Sőt. Talán a legnagyobb. Életet adni, és az életre, sőt annak a továbbadására nevelni.

Két várandós asszony találkozott. Ketten örültek: a találkozásnak, de sokkal inkább annak, hogy értették a másikat. „*Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében.*” – mert több történt ott, mint két asszony találkozója. Ott találkozott: Erzsébet és Mária, Keresztelő János és Jézus, a Messiás. Ezt a találkozást ujjongás kíséri. Erzsébet magzata repes az örömtől anyja méhében, amikor annak hangját hallja, aki Urát és Istenét hordozza szíve alatt.

Honnan tudta, hogy most kell megmozdulni? És honnan tudta Erzsébet, hogy ki jött el hozzá Mária személyében? „*Hogyan is lehetséges az, hogy az én Uram anyja jön el énhezám?*” – mondja.

Nem csak a két asszony találkozik, nem csak a két magzat van jelen, hanem ott van a Szentlélek Isten is. A Lélek mutatja meg nekik, hogy milyen áldás hordozói ők. Amikor megmozdult a magzat, mintegy köszöntve Urát, Erzsébet azonnal megtelt Szentlélekkel és ujjongó kiáltásban tört ki. A Szentlélek egyesíti ezt a 4 személyt, akik jelen vannak a találkozásban. A megmagyarázhatón, a szavakkal elmondhatókon túl cselekszik Isten. Lelke ott nyugszik a kiválasztott asszonyokon, az emberi szemmel nézve túl idős Erzsébeten és a túl fiatal Márián, de az Istentől kiválasztott, a megalázottságból felemelt asszonyok így kétszeresen is áldott állapotban vannak.

Erzsébet, a rangidős nem szégyelli Máriát minden asszonyok között áldottnak nevezni. Pedig látszólag vele történt a nagyobb csoda. Mégis a nála fiatalabbat mondja áldottnak. Erzsébet és Mária boldog felismerése ma is találkozást készített a számunkra.

Találkozunk édesanyák és gyermekek azzal az Istennel, akitől az életet kaptuk, aki által képesek voltunk továbbadni és most hálát adni mindezért. Az Isten ugyanis mindig cselekvő, ahogy régen, úgy ma is.

Most is megmozdul a szívünkben valami: Isten Lelke hívott, és mi jöttünk. Isten Lelke szólt és áldásra hívott mindannyiunkat. Az áldás pedig abban a találkozásban teljesedik ki, amikor egyszerre találkozunk az Úr Jézus Krisztussal és egymással. És ebben a találkozásban meglátjuk azt, amit Jézus mondott: *az Isten országa nem az erőseké vagy hatalmasoké, hanem az Ő országa azoké, akik olyanok, mint a kisgyermek.* Így kérünk ma áldást, a gyermekek hangján, az édesanyákra, nagymamákra. Az ő feltétlen, önzetlen és odaadó szeretetükre, mert ez jelenti számunkra az életet. Adjon Isten belőle minél több nőnek! Ámen

KVK

„Ha olyanok nem leszte...”

Gyerekekkel vagyok! Nem csak akkor, amikor a fogaim között a kismotor, kezemben egy vödör vadgesztenye – ők akkor is formálnak, amikor épp nincsenek mellettem.

A hit alapjait tanulom újra velük és rajtuk keresztül. Amikor a felelősségvállalás dimenziói kitágulnak, máshogy értem én is, másként lüktetek együtt a jól ismert bibliai történetekkel.

A kettévált tenger, a Karmel-hegyi istenítélet, az öt sima kő, Jerikó falai, az oroszlánok, de ha nem tenné is, Jób és barátai – ezek a kedvenc pillanataim. Ülünk az asztal körül, szóba kerülnek Isten dolgai és elmondhatom, hogy mindez számomra hogyan lett valósággá. Egészen meglevenít és felvillanyoz, amikor Isten tetteiről, az Ige formáló erejéről és a megtapasztalt csodákról beszélhetek a csillogó szemmel figyelő következő nemzedéknek, egy pillanatra kitágul a tér és az elemelt valóságban megerősödünk abban, hogy kicsoda a mi csodálatos Urunk...

Jó anya, ezt már mondtad – koppannak a fiam szavai a vacsoraasztalon. Kissé leforrázva nézek széjjel, hogy akkor most az történt, hogy valójában egyedül engem villanyoznak fel a nagy történet nagy pillanatai, mert ezek szerint a gyerekeimnek mindezt már mondtam. Az arckifejezésükből ítélve nem is egyszer. Persze udvariasak, elnézőek meg minden, csak hát ugye, éppen kamaszodnak és már az is ciki volt, hogy olyan hosszan magyaráztam az imádság lényegét a fluxuskondenzátorral. (A Vissza a jövőbe című filmre utalva: nem tudjuk, hogyan működik a

fluxuskondenzátor, de világos, hogy attól megy az autó – a szerk.)

Na jó, de akkor szerinted, hogy van? – kérdezek akkor én a vagány gyerekektől, hogy mit gondolnak például arról, hogy a korukbeli fiúk és lányok együtt alszanak egymás családjánál? - Erről mondjuk pont nem gondolnak semmit, úgyhogy visszatérhetünk egy pillanatra Isten erejére.

Anyá, egyébként ma a dolgozat előtt imádkoztam és kértem Isten békességét és egész nap nem félttem – vallja meg a szorongástengere kettéválásának történetét végül a nagy vagány.

Aha. Akkor azért mégsem olyan nagy baj, hogy elmondtam néhányszor.

Reggel 6.00. Próbálnám kinyitni a szemem, de a valóságérzékelésem annyira szürreális, hogy komolyan megfordul a fejemben: nem biztos, hogy előrevész, ha a látvánnyal összezavarom magam. Vegyük sorra! Szóval valaki hangosan nyávog közvetlenül az arcomba, miközben az ujjaimat ütemesen nyomkodják rá arra az enyhén ragadós, puha anyagra, ami valahogyan mindkét tenyerembe odakerült, a fejem két oldalán pedig megint más folyamatosan pumpálja a matracot, amitől úgy érzem, menten agyrázkódást kapok.

Gondolom, ígértem valamit.

Valami azt súgja, hogy az a valami, amit ígértem, néhány apró embernek igen fontos. Úgy fest,

az is fontos nekik, hogy a gyurma, amit a tenyerembe tettem, elérje a formálhatósági hőmérsékletet, mert neked mindig olyan jó meleg a kezéd, anyá.

36,6 °C a saját formálhatósági hőmérsékletem. Szépen alakulok évek óta hétköznapi és ünnepnapokon egyaránt.

Megtanultam például ezt a hajnali kakaókészítést is, ami most, néhány perccel hat óra után kezd újra eszembe jutni.

Talán a tenyerem is elég meleg tud maradni még néhány évig, hogy ezek a már nem is olyan csöpp gyerekek bízassanak abban, hogy érdemes beletenniük mindazt, aminek a megformálásával még nem boldogulnak egyedül.

Te jó ég, mennyire kicsi! – nézem a fiamat a pályán, és egészen összeszorul a szívem.

Otthon hatalmas, erős gyerekek tűnik, aki mindent elbír, jól terhelhető. Itt, a kézilabdacsarnokban egészen kicsi. A csapattársai is mind nagyobbak nála, az ellenfélről nem is beszélve. A mez is hatalmas.

Bemelegítettek, a bíró a sípjába fúj, feláll a két csapat a kezdéshez.

Nincs mese, a meccs indul.

És nem mehetek be helyette. Még a hangom sem hallatszik az éktelen zajban, a csarnok falai sokszorozva verik vissza a szurkolók üvöltését. Azért ordítok én is, ahogy a torkomon kifér:

Hajrá, fiam!

Szerencsére nem látja, hogy tele a szemem könnyel. Mert már nem tudok segíteni. Nem javít a helyzeten, ha helyette rettegek. Ez az ő első meccse. Őt lökik fel. Vele üvölt az edző, benne csalódnak a csapattársak, és ő is csalódik magában, ha kihagyja a helyzetet.

Én meg itt ülök szorongva a vonal mögött a kispadon.

És egyszer csak kinéz és csak a kezével mutatja: víz! Víz!

Időt kér az ellenfél. Jöhet a vízért.

Ma ért el a hír, hogy a héten szülővárosomban felakasztotta magát egy tizenkét éves kislány az emeletes ágyára.

Meghalt. Nekem meg megbénult a szívem.

Nem erről kellene írnom, nem is kellene erről beszélnem, hiszen gyereknap van.

De tudjátok, van egy tizenkét éves lányom nekem is. Van emeletes ágya.

Ő él.

Mi a legfontosabb, amit megtanul rajtam keresztül Istenről? Mit adtam át? Mit mondok majd, ha hall erről a tragédiáról?

Nem tudom.

A Netflixen meg lehet nézni a *Kamaszok* című négyrészes sorozatot. Én a *Hetedik menyországot* néztem annak idején, úgyhogy felmerül bennem a kérdés, tudom-e valójában, miben él a gyerekem?!

Melyik az Ő világa?

Az, amit itthon élünk?

Az, amit az iskolában él?

Az, amit abban a szűk időszámban él, amikor internetezhet?

Az, amit mások vetítenek rá vagy a családjukra gyülekezeten innen és túl?

Az ifjúság szolgálatának évében gyereknapon azt kívánom mindannyiunknak, hogy legyenek valódi válaszaink. Ha olyanok nem lesztek...

Parti Judit
parokia.hu

KÉPERNYŐIDŐ

A Bethesda Gyermekkórház szakmai kezdeményezésére kutatók, egészségügyi szakemberek, pedagógia és pszichológia tudomány szakértői, civil szervezetek, politikai döntéshozók bevonásával hiánypótló szakmai állásfoglalás született a gyermekek képernyőidejének csökkentése érdekében.

A több mint 40 országos szakmai szervezet bevonásával készült charta célja, hogy felhívja a figyelmet a digitális eszközhasználatból eredő, bizonyítékokon alapuló kockázatokra és megelőzésük fontosságára és lehetőségeire. Ösztönözni szeretné az életkornak megfelelő, egészséges szokások és életmód kialakítását, elősegítve a gyermekek és fiatalok általános jóllétét, fejlődését, valamint fizikai és mentális egészségét. Ezen elvek mentén a szakmai konszenzus a következő alapelveket fogalmazta meg a képernyőhasználat kontrollálására vonatkozóan:

1. 10 éves kor alatt (az alsó tagozat végéig) semmiképpen, 14 éves kor alatt (a felső tagozat végéig) lehetőleg ne legyen a gyermeknek saját okoseszköze (okostelefon, laptop, okosóra, stb.).

2. 3 évesnél fiatalabb gyermekek egyáltalán ne töltsenek időt képernyő előtt, kivéve távollévő családtagokkal való kapcsolattartás céljából.

3. 14 éves kor alatt gyerekek ne regisztráljanak közösségi oldalakra.

4. A gyerekek kikapcsolódást szolgáló napi átlagos képernyőideje ne haladja meg óvodáskorban a 30 percet, alsó tagozatos korban a 60 percet, felső tagozatos korban és később a 90 percet. A telefonhasználatot ugyanannyi időtartamú mozgásos tevékenység kövesse. Képernyőmentes napok bevezetése javasolt.

5. A lefekvés előtti utolsó órában minden képernyő használata kerülendő.

6. A képernyőidő rovására minden gyermek és fiatal mozogjon legalább napi 60 percet.

7. Törekedni kell a tudatos képernyőhasználatra, a megszokásból végzett, céltalan tartalomfogyasztás kerülendő.

8. A túlzott vagy problémás képernyőhasználat a mentális egészséget veszélyeztető kockázatokkal jár, ezért kerülendő.

9. Egyetlen gyermeknek se legyen következetes szülői felügyelet nélküli okoseszköze.

10. A családokat (szülőket, nagyszülőket, gyermekeket) szükséges felvértetni a megfelelő tudással és készségekkel annak érdekében, hogy a digitális világgal való kapcsolatuk egészséges legyen. Szülők esetében ezt a tevékenységet már a várandósság ideje alatt meg kell kezdeni.

www.bethesda.hu/kepernyocsokkento-program

Mikszáth Kálmán: Egyedül sétálni

„Anyám – így szól Pali –

Ereszsz ki játszani

S velem a Boriskát

Vigyázok rá meglásd;

Hagyj minket kérlek egyedül menni.

Hisz már nagy vagyok, baj nem lesz,
semmi.”

Hallgatja a mama

S édesen ránevet:

„Ösmerek egy Palkót,

Ki sok csínyt elkövet,

De jól van kis öreg, add szavadat,

Hogy itthon lesztek egy óra alatt.”

Elmentek, futkostak,

Mezőn, erdőn, réten;

Ezer pajtást leltek

Virágok képében,

De a kis lány egyet sem tépne le,

Mig nem kérdi: „Bátyácskám
szabad-e?”

– „Hopp Pali, egy ernyő!

Nézd, milyen szép, piczi!”

Boriska lehajlik

A bábnak viszi.

„Ne tépd le – vág közbe Pali

nyomba’,

Nem ernyőcske az, de mérges
gomba.”

Az idő közben

Nagy hirtelen telik,

Boriska szívesen

Időzne estelig,

De Palkó nem engedte; hazamet.

„Az óra eltelt, férfi szava szent.”

Gyerekoldal

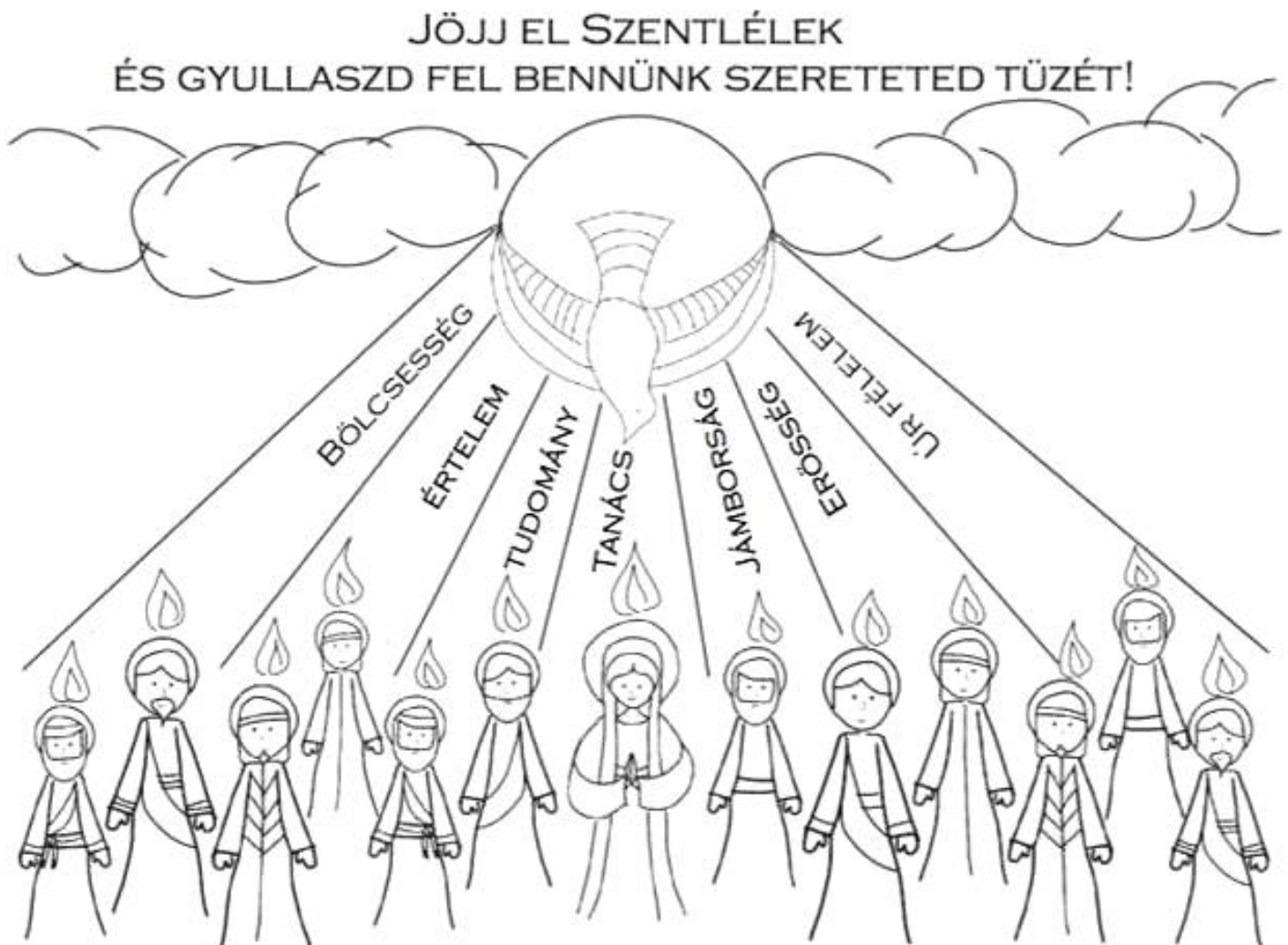
Pünkösd ünnepe

Jézus miután az Atyához felment a mennybe maga helyett küldött valakit, aki segíti, vigasztalja, bátorítja a tanítványait, aki tanácsokat és ötleteket ad nekik. Akit elküldött, az nem más, mint a Szentlélek, akiről azt ígérte, hogy láthatatlanul, mindig, mindenhol velük lesz.

Egy különleges napon mindannyian átérték, mit jelent, hogy megkapták a Lélek ajándékát. Ez egy házban történt, Jeruzsálemben. Amikor megérkezett a Szentlélek, akkor a tanítványok azt érezték, hogy erővel töltődnek fel. Mindannyian, kivétel nélkül mindnyájan felbátorodtak.

Mire? Hogy beszéljenek Jézusról! Hadd tudja meg mindenki: Jézus él! Nem is tudtak már abban a házban bent maradni. Tudták, ki kell menni az utcákra és beszélni kell az embereknek Jézusról. Péter arról tanított, hogyan élt Jézus, hogyan halt meg, és hogyan támadt fel a halálból.

Ekkor nagy csoda történt. Az a sok ember, aki nem is tudott Péter nyelvén, mind megértette, amit Jézusról hallott. És az még nagyobb csoda volt, hogy sokan el is hitték és megkeresztelkedtek. Így jött létre az első keresztyén gyülekezet.

Felelő Ifjúsági Nap

Sok fiatal gyűlt össze idén a Békési Református Egyházmegye Ifjúsági Napján Békésen, 2025. május 10-én. A nap témája – kapcsolódva az idei Csillagpont témájához – a szorongás volt.

Gyülekezetünkben 5 fiatal vett részt, Péntekné Bódi Ágota, hitoktató vezetésével.

A nap ismerkedéssel, hangolódással kezdődött, majd harangszóra a templomba gyülekeztek a fiatalok, ahol Demeter Ottó esperes úr köszöntötte őket.

Az egyházmegyei zenészekből és énekesekből álló zenekar segítségével dicsőíthettük közösen a mi Mindenható Urunkat. Csodálatos és jó értelemben véve hátborzongató volt látni és érezni, hogy a jelenlévő fiatalok milyen erővel és őszintén énekelnek közösen.

Főelőadónk Ádám Zsolt volt, aki a Királyhágómelléki Egyházkerület ifjúságért felelős lelkipásztora. Előadásában elmondta, hogy nem klasszikus előadás téma (pörgős, vidám, fiatalos), hanem inkább egy mély, komoly, lelki téma, amihez empátia kell, amolyan lelkigondozói hozzáállás. Kitért arra is, hogy a szorongás nemcsak a mai világra jellemző: általános emberi megélés, nyomás, krízishelyzetek, egyedüllét (érzése), elmúlástól, haláltól való félelem sokszor megmutatkozik rettegésben, aggodalomban, fóbiákban, pánikban.

Rengeteg hatás ér bennünket, stressz, ami stimulál, de meg is béníthat: állandó figyelem, állandó készenlét, állandó szorongás: gyomorgörcs, izgatottság. Ezek jellemzik a hétköznapijainkat.

Elhangzott a jó hír is! A kapcsolat gyógyít, hiszen erre lettünk teremtvél! Kapcsolat Istennel, hiszen Jézus által a helyreállítás megtörtént. Vére árán. El lehet fogadni, lehet élni Bennel! A másokkal való találkozás, kapcsolódás. sok beszélgetés is gyógyító lehet. Illetve mindezek mellett magunkkal is szembe kell nézni, kimondani, leírni az érzéseket, felismerni, kifejezni, megélni.

Istennek legyen hála mindenért, mindezért! Éltesse a fiatalokat, hiszen ők a gyülekezeteink alapkövei.

*Kicska László
egyházmegyei ifjúsági referens*

Presbiteri konferencia Békésen

A konferencia nyitó áhítatát, 2025. május 17-én, nt. Demeter Ottó esperes végezte. A Máté 18,19–20 alapján kitért az összhangot kifejező nagyszerű szóra, a szimfóniára, amely a klasszikus zene műfajaként kiváló példája lehet annak, amit Jézus is szeretne látni az övéi közösségén.

Az első előadást Pásztor Gyula sárospataki teológiai tanár tartotta. Előadásában nagy ívet járt be a teremtestől a Szentlélek kitöltetéséig. Az üdvtörténeti eseményeken át mutatta be, Isten hogyan hívott el embereket, közösségeket annak érdekében, hogy azt, amit az ember elrontott a bűnessel, helyrehozza. Isten mindenkinek talentumot adott, és bárkit fel tud használni Szentlelke által ebben a misszióban.

A második előadó Szabó Dániel egykori misszionárius lelkipásztor volt, akinek a maga kilencven éve, és a belőle sugárzó aktivitás már önmagában üzenetértékű volt a hallgatóság számára. Ő is az üdvtörténettel kezdte, amelyben, ahogy fogalmazott, *Isten az úr*. Előadásának legfontosabb része a személyes bizonyágtétel volt, mely mindannyiunkat magával ragadott. *Koncz Zsolt lp.*

Szeretethíd 2025

Az önkéntesség mindig olyan lehetőség, mely többet ad annak, aki végzi, mint akinek a javára történik. A református önkéntesség egyik gyöngyszeme az a Szeretethíd program, mely évek óta gyülekezeti életünket is színesíti és motiválja. Jól láthatóvá vált ez ebben az évben is, amikor egyre több munkaterületen bontakozhattunk ki, egyre többen.

Az időjárás bizonytalansága: esik vagy nem esik, sem szegte kedvünket, s igazából már „ismerős” ez nekünk, hiszen tavaly is sokszor az eget kémleltük, nem csak a kezünket. Ám ahogyan akkor is, úgy az idén is elvégeztük azokat a dolgokat, melyeket szerettünk volna. Május 23-án, pénteken is az Isten igéje körül gyülekeztünk. Magunkra öltöttük a Református Szeretetszolgálattól kapott gyönyörű pólókat, hogy már ebben a színes egységben kulcsoljuk imára a kezünket. Megköszöntük a terveket, az embereket és azt, hogy együtt: Istennel és felebarátainkkal indulhatunk el a megvalósítás útján.

A sok kéz: áldás. Ez így igaz, de mindegyik kéz tudta is a dolgát. A tevékenységeket szépen beosztottuk a jelenlévők között: egy csapat virágokat ültetett, sziklakeret rendezett, egy csapat kitakarította: csillogóvá és illatosá varázsolva, a templomot, a férfikör hegesztett, festett és betonozott, s akikre a legjobban vigyáztunk: ebédet főztek mindenkinek. Olyan finom paprikás krumplit, persze szalonnával és kolbásszal, főztek az üstben, hogy a nagy elégedettségre és a pikáns ízekre való tekintettel, visszavárjuk őket (is) jövőre!!!!

Hálás szívvel köszönjük meg gyülekezeti és klub tagjainknak, intézményi munkatársainknak, nyugdíjasházi lakóninknak, valamint a nőszövetség és a férfi kör áldozatos munkáját!

KVK

A jelenlét és a közösség ünnepe

Nagy számú érdeklődő vett részt az idei debreceni református egységnapon a hűvös idő ellenére. A nagytemplom és környéke adott otthont az eseménynek, amelyen az egyház különböző szolgálatait mellett zenei, ifjúsági és gyermekprogramok, nőszövetségi konferencia gazdagította az egységnapra látogatókat. Az idei találkozóra az egész Kárpát-medencéből és a világ távoli pontjairól, Argentínából, Ausztráliából és az Amerikai Egyesült Államokból is érkeztek résztvevők.

**„JÉZUS KRISZTUS A JÖVŐ, MI EGYÜTT
KÖVETJÜK ŐT!”**

Ünnepelő közösség lepte el Debrecen főterét: református hívek ezrei gyűltek össze az egységnap nyitóalkalmára a nagytemplom előtt. A harangszót követően elsőként *Steinbach József*, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkes elnöke osztotta meg gondolatait. A püspök igei üzenetében az egységnap mottójára építve elmondta: az igazi jövő nem politikai vagy gazdasági rendszerekben keresendő, hanem Jézusban, aki legyőzte a halált és örök életet kínál számunkra. *Steinbach József* Jeremiás prófétát idézve – „Szántatok új szántást, és ne vessetek tövisek közé” (Jer 4, 3b) – a lelki megújulás szükségességére hívta fel a figyelmet. Beszédében arra emlékeztetett, hogy Krisztus követése csak közösségben valósulhat meg. Mint mondta: Jézus a tanítványait is közösségre hívta, és együtt küldte át őket a túlsó partra, amely a szolgálat, a segítségnyújtás, a gyógyítás, végső soron pedig az örök élet partja is. Arra is felhívta a figyelmet, hogy a mai világnak szüksége van arra, hogy meghallja az örömhírt. Egy olyan világban, amely tele van szükséggel és válsággal, a református közösség küldetése, hogy hitelesen képviselje a krisztusi reménységet – hangsúlyozta a Zsinat lelkes elnöke.

DEBRECEN MINT A REFORMÁTUSSÁG TÖRTÉNELMI KÖZPONTJA

Papp László polgármester történelmi kontextusba helyezte az eseményt, kiemelve Debrecen szerepét a magyar református identitás formálásában. Emlékeztetett arra, hogy a város már az 1530-as évektől kezdve a protestáns gondolkodás egyik bölcsője, a hit, a kultúra és a közösség erejének szimbóluma. A polgármester hangsúlyozta az egység jelentőségét nemzetben, egyházban, sőt felekezeti kapcsolatban is. Dicsérte a történelmi felekezetek együttműködését a cívisvárosban, ahol – mint mondta – nem a rivalizálás, hanem „az egység munkálása” jellemző.

HIDAK ISTEN ÉS EMBER KÖZÖTT

Juhász Márton, a Magyar Református Szeretetszolgálat Alapítvány ügyvezető igazgatója a Szeretethíd programra – idén az egységnapkal egy időben tartottak

– reflektálva osztott meg egy történetet. A kishajóját elvesztő, majd azt visszavásárló kisfiú példáján keresztül mutatta be Isten szeretetét: Ő az, aki „először megalkotott, majd visszavásárolt” minket – ez a megváltás lényege. *Juhász Márton* üzenete nemcsak evangelizáló jellegű volt, de megerősítette a nap lelki vezérfonalát: Isten szeretete és közelsége valóságos és mindenki számára elérhető, aki kész elindulni felé.

ESZKÖZÖK VAGYUNK ISTEN KEZÉBEN

A zsúfolásig megtelt debreceni nagytemplomban az egész Kárpát-medencéből és a világ távoli részéről is érkeztek református nőszövetségi tagok. A nőszövetségi konferencián *Steinbach József*, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkes elnöke *Pál* apostol galatáknak írt levelének az első fejezetéből olvasott fel. (Gal 1,10–16) A püspök igehirdetésében úgy fogalmazott, hogy az evangélium mindenestől az Isten műve, akitől minden jó származik. Jó azt megélni, hogy a számunkra nehézé váló problémákat Isten megoldja, könyörületével megszabadíthat minket. Az Úr az evangélium örömeinek ajándékát nyújtja át számunkra, segíteni akar és a jó irányba terelni minket. Hozzáfűzte: az emberek megszólításában eszközök vagyunk Isten kezében, ebben pedig az a legfontosabb, hogy szeretettel forduljunk a másik felé. Felidézte azt a felelősséget, finomságot és erőt, amelyet a nők adnak a szolgálatukkal. *Steinbach József* az áhítat végén megáldotta a nőszövetség tagjait és a konferencia résztvevőit azért az odaadásért, amelyet az egyházban és a gyülekezetekben végeznek.

Ezt követően *Gaál Botondné Czeglédi Mária*, a házigazda Tiszántúli Református Egyházkerület Nőszövetségének elnöke és *Koncz-Vágási Katalin*, a Magyarországi Református Nőszövetség elnöke méltatták a résztvevőket, hogy jelenlétünkkel is kifejezik az egységet.

A konferencián *Topolánszky Zsindely Katalin* visszaemlékezése következett Zsindelyné Tüdös Klára odaadó, kreatív szolgálatáról, sokoldalúságáról, férjével ápolt mély, szép kapcsolatáról, a háborús időkben végzett embermentő és a református nőszövetségben végzett szolgálatáról.

A Debreceni Református Hittudományi Egyetem nőszövetségéről *Lőrincz Johanna* számolt be. Megemlítette, hogy az érkező és ballagó diákok miatt évente megújul a közösségük, de szoros kapcsolatokat ápolnak az egyetem hallgatóival és más nőszövetségekkel is. Az egyetemi nőszövetséget azért is tartja hangsúlyosnak, mert így a diákok tanulmányaik idején megismerkedhetnek a nőszövetség működésével, emellett tapasztalatot szerezhetnek a különböző szolgálati területeken.

Szűcsné Novák Mária tűzzománcművész művészi hitvallásában felidézte, hogyan vezette Isten az alkotás felé és hogyan formálta meg szívében a bibliai nők jellemét és történetét. A művésznő úgy fogalmazott: az alkotás kegyelem, amely Isten közelében, csendben történik. Az egységnapon bemutatták a Hetven bibliai nőalak tűzzománc képe és története című könyvét, és alkotásaiból kiállítás nyílt a nagytemplom emeletén.

A konferencián a jubiláló és az újonnan alakult nőszövetségek számára emléklapot adtak át, a köszöntők, beszámolók mellett a közös ima és ének, illetve a zenei előadások gazdagították a konferenciát.

TIZENHÁROMEZER KILOMÉTERRŐL AZ EGYSÉGNAPRA

A nőszövetségi konferenciáján részt vett az Argentínában élő *Benedek Lászlóné Micsinay Mária*, aki még kislánként a II. világháború után költözött családjával a dél-amerikai országba. A reformatus.hu kérdésére elmondta, bár eleinte töprengett, hogy elinduljon-e a hosszú útra, de örömmel elfogadta a meghívást az egységnapra. Elmondta, hogy mindig fontos volt számára a magyar reformátusság, családjával is eszerint éltek és végzik ma is szolgálatukat.

Latin-Amerikában ma már csak Argentínában él magyar református gyülekezet, amely nagy hangsúlyt fektet a karitatív munkára. Mária meghatónak mondta, hogy jelen lehet a nőszövetségi konferencián, és megjegyezte, hogy magával viszi az itt szerzett élményeket Argentínába.

A HIT ÉLŐ, SZEMÉLYES ÉS FIATALOS

A Debrecen szívében megrendezett eseményen a Déri téren kialakított Ifjúsági színpad és környéke valódi találkozási ponttá vált, ahol a résztvevők játékos formában, személyes beszélgetések, valamint interaktív programokon ismerkedhettek meg a különböző református ifjúsági szervezetek szolgálataival, így például az erdélyi *Ifjúsági Keresztyén Egyesülettel (IKE)*. *Farkas Paula* koordinátortól és *Pap Ákostól*, az egyházkerület ifjúsági előadójától megtudtuk, hogy az IKE célja, hogy megszólítsa és összefogja Erdély református fiataljait. Programjaik között táborok, lelki alkalmak és kisebb közösségi foglalkozások is szerepelnek. A standjuknál üzenetváltó üvegekkel, kiadványokkal és egy IKE-t bemutató puzzle-lal várták az érdeklődőket.

A *Bárka tábor* képviselőjében *Kovács Nikoletta* szakmai vezető beszélt az integrált táboroztatás fontosságáról. A tábor célja, hogy hátrányos és nem hátrányos helyzetű gyermekek közösen élhessenek meg élményeket – mindezt a Balaton partján, élménypedagógiai módszerekkel. Kiemelte, hogy a tábor szellemisége és közösségformáló ereje az, ami

miatt a gyermekek évről évre visszatérnek. Az egységnapon különleges „dilemma kávézóval”, gyermekeknek szánt üzenetek gyűjtésével és közös játékkal készültek, hangsúlyozva: a Bárkánál a szeretet és elfogadás mindig központi szerepet kap.

A *Sófárbangoló Közhasznú Egyesület* *Tóth Luca* elnökségi tag mutatta be. Küldetésük, hogy a dicsőítést új formákon keresztül is elérhetővé tegyék – legyen szó zenéről, versről vagy akár kézművességről. A fiatalokat megszólító eszközeik között szerepelt hangszersimogató, kvíz és kottafüzet, amelyek mind segítik a dicsőítés élményének személyessé tételét.

Apjok István Francois, a *Soli Deo Gloria Református Diákmozgalom (SDG)* operatív munkatársa az evangéliumi küldetésüket emelte ki, amely harmincegy éve szolgálja a fiatalokat. A különféle programjaik, például a Bibliaolvasó naplók vagy a szövetség-szabaduló ládák mind-mind azt célozzák, hogy a hit ne csupán egyfajta tantárgy legyen, hanem élő kapcsolat. Az SDG standjánál lelkesítést és játékot egyszerre kaptak az érdeklődők, akik számára a közösségi élmény azt az üzenetet közvetítette: „egyek vagyunk Krisztusban”.

A *Csillagpont* fesztivál minden évben az egyik leginspirálóbb keresztyén ifjúsági esemény, amely kapcsán most az egységnap látogatói különleges kedvezmény formájában juthattak hozzá az idei rendezvény belépőjegyeihez, emellett különféle ajándékokkal és személyes beszélgetések mentén mutatták be, hogy mit jelent a Csillagpont-élmény. Az üzenet egyértelmű: a hit nemcsak templomi, hanem fesztiválélmény is lehet.

Házigazdaként a *Debreceni Református Hittudományi Egyetem* is képviseltette magát. A színes installációk, nyereményjátékok és interaktív kvízek mellett információt is adtak a teológiai pályáról és a hitélet egyetemi lehetőségeiről.

Délután igazi lelki és zenei feltöltődés várt azokra, akik az Ifjúsági színpadhoz sereglettek. A koncertek sorozatát a debreceni *Első Lépés zenekar* nyitotta meg. *Bertha Zoltán* énekes-ritmusgitáros elmondta, hogy ők a dicsőítő zene és kortárs keresztyén könnyűzene találkozásával szólították meg a közönséget – hitelesen, őszintén, lélekkel. Hozzátette: debreceniként hazai pályán zenélni felelősség, de öröm is egyben. A zenekar már egy albumot megjelentetett (*Szárnyalok* címmel), most pedig második lemezük dalait is elhozták az egységnap közönségének. Az Első Lépés célja, hogy hidat képezzenek azok felé, akik még csak keresik Istent.

A folytatásban fellépett még az erdélyi *Mésa duó*, akik Kolozsvárról érkeztek. Az est zárásaként a debreceni *Neonhal* zenekar nyújtott felejthetetlen pillanatokat. A formáció koncertje nemcsak hangokról,

hanem mély gondolatokról és Isten dicséretéről szólt. A koncert előtt Nagy Tamás Imre, a zenekar énekes-gitárosa úgy fogalmazott: – Mi nem hagyományos dicsőítő zenekar vagyunk. A dalaink keresztyén szellemiségűek, minden szövegünk Istenre mutat, de nem direkt módon. Aki figyel, megérti az üzenetet még akkor is, ha nincs is minden sorban ott Jézus neve. Ez az „elrejtett direkt üzenet” éppen abban rejlik, hogy a Neonhal zenéje képes párbeszédet kezdeni akár a hívők, akár a keresők szívében. Egyetlen dal versszaka is lehet az, ami valakit Isten felé terel – fejtette ki. Az egységnapról szólva a zenész hangsúlyozta: – Egyek vagyunk Krisztusban! Ez a fundamentum, amelyre építhetünk, még akkor is, ha a generációk között egyre nehezebb az átjárás.

A Magyarországi Református Egyház Zsinati Hivatalának Ifjúsági Osztálya szerint az egységnapon sikerült megmutatni, hogy a hit és a református egyház élő, személyes és fiatalos. A kiállító szervezetek pedig különböző nyelvezettel, tartalommal, de közös hittel szóltak a résztvevőkhöz.

A Debreceni Református Kollégium udvarán az öregdiákok kézműves vására különleges találkozásokat kínált, ahol alkalmunk nyílt beszélgetni könyvkötővel, ékszerkészítővel, csipkeverővel és grafikussal, illetve kipróbálhattuk, hogyan pattog egy nemezelt labda. Mindannyian egykor a kollégium diákjai voltak, néhányuknak hivatása a kézművesség, és van, aki kikapcsolódásként alkot. A vásárt az Egyesült Államokban élő Mébész Tímea ékszerkészítő, ötvös szervezi meg évek óta, aki a többi között újrahasznosított anyagokból is készít ékszereket, a református kollégium diákjainak pedig kulcstartót és kitűzőt. A Debreceni Református Kollégium Múzeuma az egységnap alkalmából időszaki kamarakiállításokkal, illetve a sokszáz éves kéziratokat és könyveket is őrző Nagykönyvtár és az Oratórium is várta a résztvevőket.

Az idei református egységnap rendezvényeinek a debreceni nagytemplom, az Emlékkert, a kistemplom, a Debreceni Református Kollégium, a Vojtina Bábszínház, a Kossuth tér, a Déri tér, a Dósa Nádor tér és a Kölcsey Központ adott otthont. Számos standdal voltak jelen a református egyház különböző szolgálatai és intézményei. Külön színpadon a fiataloknak szóló közösségi és zenei események hívták fel a figyelmet az ifjúság szolgálatának évére. Emellett gyermekprogramok, vásár, könyvbemutatók, előadások, kiállítások, sportprogramok és udvari finomságok várták az érdeklődőket.

Ivady Zsuzsa/Gál Márk
reformatus.hu

Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége. Emeld föl tekintetedet, és nézz körül! Mindnyájan összegyűlték.” (Ézsaiás 60,1.4a)

A Magyar Református Egységnap keretében, melynek immár negyedik alkalommal adott otthont Debrecen, tartották meg ígérlet havának (május) 24-ik napján a Nőszövetség Nyári Konferenciáját. Helyszínileg a Debreceni Nagytemplomban, erős másfélezer regisztrált résztvevővel.

Felvezetőként koszorú került a szép emlékü Tüdőscsalád* egykori házának homlokzatára, az 1992-ben újjáalakult Református Nőszövetség által már 1995-ben felhelyezett emléktábla alá. A magyarországi és kárpát-medencei református nőszövetségek delegáltjai, illetve a család képviselőjének jelenlétében. A kegyelet, tisztelet, köszönet és hála jeléül. Emlékezve és emlékeztetve, miszerint e hajlék falai mögött született 130 évvel ezelőtt Zsindehyné Tüdős Klára (1895–1980).

Az 1944-ben megalakuló Református Nőszövetség első elnöke, kibén kora a menekültek, a szegények, az árvák, a védtelenek és a megalázottak pártfogóját ismerte. A magyar keresztyén asszonyok egyik legkiválóbbját, ki szuggesztív egyéniségével átalakította a lelkeket, vigasztalta a bajban lévőket, segítette a rászorulókat, erősítette a gyengéket, és ott volt sok helyen, ahol már senki más nem tudott segíteni.

„Férfjével, Zsindehly Ferenc miniszterrel /kultuszminiszteriumi államtitkárral/, az Istenbegyi úti otthonukban közel száz menekült gyermeknek, asszonynak, családnak adott otthont és a svéd misszióval együtt zsidó honfitársainak százait mentette meg a haláltól. A bábórú után ez az Istenbegyi úti családi otthon vált aztán evangélikációs központtá is, ahol sokaknak nyújtottak lelkigondozást. A kommunista diktatúra betiltotta a nőszövetségi munkát is 1950-ben, a házaspárt pedig kitelepítették. (...) az 1993-ban megkapott posztumusz Yad Washem-díj egyfajta igazoló pecsétje volt az ő életének és szolgálatának. (...) Tebetségével, józanságával és főképpen Krisztus-hitének bölcsességével és erejével sokakat magával ragadott és ennek a lendületét még ma is érezzük a nőszövetségi munkánkban.” – hallhattuk a vonatkozó méltatást dr. Gaál Botondné dr. Czeglédy Mária, a Tiszántúli Református Egyházkerületi Nőszövetség elnökasszonyától.

A Konferenciára hangolódó ünnepi pillanatok harangjátékot („Erős vár a mi Istenünk!”), harangszóval kísért zászlós bevonulást és nyitó áhítatot foglaltak magukba, melyet ft. Steinbach József püspök, a Zsinat lelkészi elnöke tartotta Pál apostolnak a Galatabeliekhez írt első leveléből vett igeszakasz (Gal 1,10) üzenetét tolmácsolva.

Az immár harmincegy éves konferencia nyitányában elsőként dr. Gaál Botondné dr. Czeplédy Mária a Tiszántúli Református Egyházkerületi Nőszövetség elnök asszonyának köszöntőjét hallhattuk. Valamennyiünk felé.

- Meghatódva fejezzük ki őszinte érzéseinket és beteljesedve látjuk Jézus szavait, amikor a tanítványaiért könyörgött: *»hogy ők mindnyájan egyek legyenek!«* (Jn 17,21) Különösen is ünnepélyesen csengenek e szavak, amikor a magyar reformátusság Egységnapját ünnepeljük!

Őt követően a Magyarországi Református Nőszövetség elnökasszonya, dr. Koncz-Vágási Katalin, a Sarkad-Belváros Református Egyházközség lelkipásztora köszönté az egybegyűlteket... *„Ki ez a lány? Úgy ragyog, mint a hajnal, szép, mint a holdsugár, tiszta, mint a fénylő nap, ámulatba ejtő, mint egy zászlóerdő.”* (Énekek éneke 6,10) Az egybegyűlteket, kik érkeztek Erdélyből, Királyhágómellékről, Kárpátaljáról, Felvidékről, Délvidékről, több anyaországi egyházkerületből, valamint a Dél Keresztje alatti országokból, hol ugyancsak élnek még helvét hitvallású magyarok. Argentínából például Micsinay Mária hozta el a Buenos Aires-i magyar református gyülekezet nőegyletének üdvözlét.

Az együvértartozás érzését erősítendő szólalt meg a hungarikummá vált tárogató is Áchim Tibor a debreceni Kodály Filharmonikusok többszörösen kitüntetett (2006-ban Nívó-díjjal, 2024-ben Rubányi Vilmos-díjjal) klarinétművész előadásában, valamint a Debreceni Nagytemplom eredetileg 1838-ban megépített (Jacob Deutschmann, bécsi orgonakészítő mester műhelyében), az idők során pedig több lényeges átépítésen is átesett, három manuális orgonája, melyen Csorba Gergő orgona- és gitárművész, a Nagytemplom kántora vállalt hangszeres szolgálatot.

„Az Úr Isten a legnagyobb Rendező” – hallhattuk és olvashattuk a kivetítőkről a fővárosi Bethesda Gyermekkórház szakemberének, Topolánszkyné dr. Zsindely Katalin klinikai szakpszichológus, pszichoterapeuta, kiképző családpszichoterapeuta, gyógyterapeuta asszony személyes hangvételű visszaemlékezését: *„Zsindelyné Tüdős Klára – Fényben és árnyékban”* címmel. Klára néniről, ki *„...sok közül volt az EGY. Élete végén egy lett a SOK közül, DE fényben és árnyékban is az ÚrIstené volt.”*

A Debreceni Református Hittudományi Egyetem (DRHE) 2023 szeptemberében megalakult Ifjúsági Nőszövetségének vezetője Lőrincz Johanna hallgatói szenior, az egyetemisták és a Nőszövetség az Ifjúság Szolgálatának Éve jegyében végzett közösségi szolgálatok sokszínűségéről beszélt. Hangsúlyozva – mindvégig személyes tapasztalatokra is hivatkozva – igenis lehetséges a korosztályok közötti párbeszéd,

átjárhatóság és az együttműködés! A megkezdett munkák folytatásában bízva, a fajsúlyos feladatok terhének hordozóit pedig további kitartásra és összekapaszkodásra bátorítva, újabb köszöntők hangzottak el.

A jubiláló és az újonnan alakult nőszövetségek felé, de azok felé is, kik még csak ezután terveznek rálépni a szolgáló nők útjára. Az egybegyűltektől szívére dr. Feketéné Kavisánszky Györgyi, a Tiszántúli Református Egyházkerületi Nőszövetség tiszteletbeli elnöke helyezte gondolatait: *„A Szentlélek úgy tanít minket, mint az édesanyánk!”*

„Amikor zászlót emelünk, akkor az nem csak az együvé tartozást fejezi ki, hanem azt is, hogy közősek a gyökereink, s ez az, mely igazából összeköt és össze is tart bennünket.” – hallhattuk az előtérbe hozott, majd pedig templomos és biblikus részleteikben/motívumaikban egyaránt bemutatott új nőszövetségi zászlók (a Debrecen-Tégláskerti gyülekezetből, Hajdúbadházaról, Nyírmeggyesről, valamint az új erőre kapott gyulai Lorántffy Zsuzsanna Nőszövetségből) megáldásának pillanataiban.

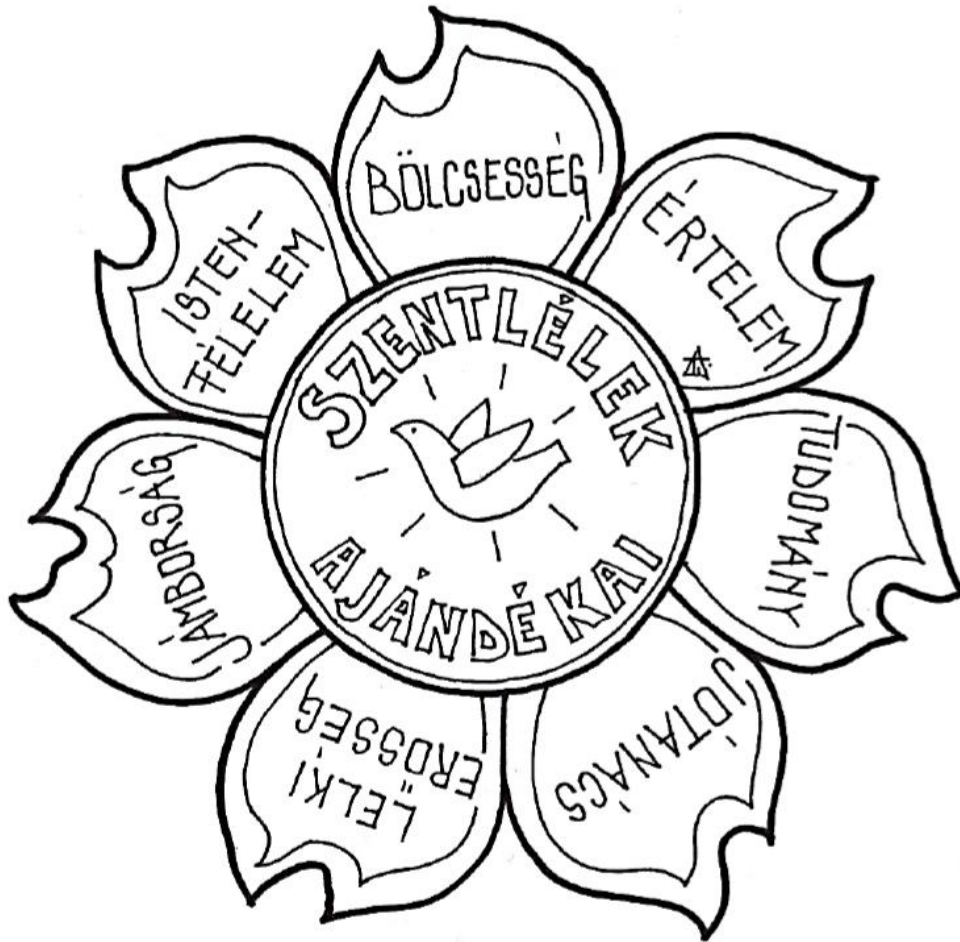
A közös énekek: *„Tégy, Uram engem áldássá!”* és a *„Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás...”*, a delegátusok által mondott elbocsátó áldások, valamint a nemzeti ima akkordjainak felzúgása előtt a Konferencia szervezői – a moderátori szerepkört nt. Nagy Zsoltné Kiss Katalin, a Tiszántúli Református Egyházkerületi Nőszövetség elnökhelyettes asszonya töltötte be, s egy tárlat megtekintését is figyelmünkbe ajánlotta. Szűcsné Novák Mária székesfehérvári tűzzománcművész alkotásait, annak fizikai formátumban is tetten érhető keresztyén művészi hitvallását. A kiállításnak a karzaton lévő Kálvin Galéria adott otthont.

S hogy voltaképpen ki is ő? Művésznő, pontosabban egy, a művészeti alkotásban kiteljesedő nő, aki szellemi, lelki öröksége, majd tanulmányai által, de legfőképp hite és személyisége nyomán saját motívumkészletet alakított ki. Olyant, ahol a képek „beszélnek” azokhoz, akik figyelnek nem csak az egészre, hanem a részletekre is. Salgótarjánban nőtt fel. Édesanyja székely, édesapja pedig szilaspogonyi lévén, igazi nógrádi ember. Tőle tanul rajzolni, s vele ismeri meg az alkotás csodáját. Máriában így találkozott egykoron Erdély és Dunamellék, majd az egri főiskolás években, mely már a református egyházi felosztás szerint: Tiszántúl, a tűzzománckészítéssel, mely örökre rabul ejtette.

A konferencia résztvevői azokkal az elbocsátó áldásokkal, melyeket a kárpát-medencei nőszövetségi elnökök és az argentinai küldött helyeztek a szívére, indulhattunk az Egységnap külső helyszíneire, illetve vehettek részt a záró, úrvacsorai közösségben.

Martinek Imre
Budapest / Torontóvársárhely

Pünkösdi színező

Gyülekezeti Krónika

A keresztség sákramentumában részesültek:

Csirik Mihály és Fazekas Elizabet leánya: **Fruzsina**

Sebestyén Balázs és Várdai Ramóna Irén leánya: **Szelina Éva**

Sebestyén Balázs (felöltött keresztség)

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízben kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged. Mert én, az Úr vagyok a te Istened.”
(Ézsaiás 43,1–3)

Konfirmációi fogadalmat tettek:

Berényi Balázs (keresztezés)

Kiss Katalin (keresztezés)

Nagy Emese (keresztezés)

Heidelbergi Káté 1. Kérdés: Mi a te egyetlenegy vigasztalásod életedben és halálodban?

Az, hogy mind testemmel, mind lelkemmel, életemben is, meg halálomban is nem a magamé vagyok, hanem az én bűséges Idvezítőmnek, a Jézus Krisztusnak a tulajdona. Aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen megfizetett. És engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított. És úgy megőriz, hogy egyetlen hajsza sem eshetik le fejemről mennyei Atyám akarata nélkül. Sőt minden dolognak is idvességemet kell szolgálni. Ezért biztosít engem Szent Lelkével az örökélet felől. És szív szerint hajlandóvá és készsé tesz arra, hogy ezután Őneki éljek.

Gyülekezetünkben elhunytak és eltemettek:

Nagy Sándorné, született Szabó Irén 89 évet élt asszonytestvérünk – Budapest, Hercegprímás u. 2., egykori Sarkad, Sirály u. 7. sz. alatti lakos.
Vigasztaló ige: Máté 5,5: „Boldogok a szelídek, mert ők öröklék a földet.”

Filippi 4,5–9: „A ti szelídségetek legyen ismert minden ember előtt! Az Úr közel! Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban. Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetre méltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe! Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok is tőlem, azt tegyétek, és veletek lesz a békesség Istene.”

Kiss Ernőné, született Szabó Julianna 82 évet élt asszonytestvérünk – Sarkad, Tölgyfa u. 3. sz. alatti lakos.
Vigasztaló ige: 1Korinák 29,15: „Mi jövevények és zsellérek vagyunk előtted, mint minden ősiünk. Napjaink olyanok a földön, mint a múltó árnyék.”

**A Mindenható Isten enyhítse
a gyászolók fájdalmát!**

Dsida Jenő: Pünkösdi várakozás

Kész a világ,
feszült, ünnepi várás
tereng felette.
Halotti csend. Csak néha néha
sóhajt az Isten lelke.
Kimérve minden pálya
megtöltve minden lélek-lámpa,
ahol csak úr a lét...
De jaj, sötét van,
mélységes iszonyú sötét!
A zordon tömeg-árnyék
némán zokogva kering utjain,
s csak egyet tud és egyet érez...
...Most váratlanul vágyon megvonaglik
és felzug Istenéhez:
Betelt az idő!
Sugarat, fényt, szint adj nekünk,
mert epedünk!
Fényesség nélkül oly sivár az élet!
Nagy Alkotónk, oh mondd ki szent igédet
Legyen világosság! ...
És ismétlik mindig erősebben
a felviharzott étheren keresztül
és felharsan az eget harsonája
s a végtelennek zsolozsmája zendül
zsibongva, zsongva...
És nagy szavát az Úr – kimondja!

„Közeledjétek az Istenhez és Ő közeledni fog hozzátok.” (Jakab 4,8)

GYÜLEKEZETI ALKALMAINK

Reggeli csendes percek: a hét minden napján –
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Intézményi reggeli áhítat a Gyülekezeti teremben:
 szerda reggel 7:30

Imaközösség és Hétközi Bibliaióra a
 Gyülekezeti teremben: szerda délután 5 óra

Vasárnapi Istentisztelet a Templomban:
 vasárnap délelőtt 10 óra

Gyermek-istentisztelet: vasárnap de. 10 óra

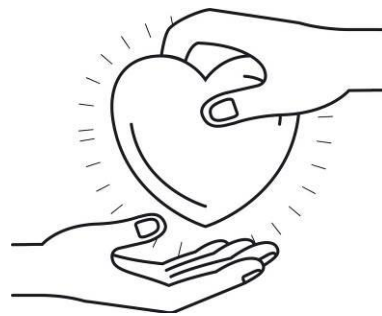
Ifjúsági Biblióra: szombat du. 4 óra

Istentisztelet Újszalontán: hónap első vasárnap
 du. 14:30

**Online Istentisztelet a Sarkad TV-vel
 közösen** – <https://www.facebook.com/tv.sarkad>
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Műszövetség: hónap első kedd du. 5 óra – a Klub
 teremben

Férfi kör: havonta egyszer, szerda du. 5 óra – a
 Klub teremben

„Mindenki úgy adjon, ahogyan előre
 eldöntötte szívében, ne kedvetlenül
 vagy kényszerűségből, mert
 a jókedvű adakozót szereti az Isten.”
 (2Korinthus 9,7)

Kedves Testvéreink!

A Magyarországi Református Egyházban mindenki egyháztagnak számít, akit a református egyház szertartása szerint megkereszteltek, valamint az a nagykorú keresztyén, aki magát reformátusnak vallja. Az egyháztagság ténylegesen akkor valósul meg, amikor valaki valamely konkrét gyülekezethez (egyházközséghez) csatlakozik, és annak tagjává lesz.

Teljes jogú egyháztag az, akit megkereszteltek, konfirmációi fogadalmat tett, a gyülekezet istentiszteletein és az úrvacsorai közösségben részt vesz, és gyülekezete fenntartásához hozzájárul. Az ilyen gyülekezeti tagnak nagykorúsága elérésétől kezdődően választó joga van és választható az egyházi vagy gyülekezeti választások alkalmával.

A anyagyülekezetek önfenntartóak, sem az államtól sem a közegyháztól nem kapnak pénzt a működésükhöz. Az egyházfenntartói járulék befizetésével, személyes adományozással vagy átutalással, illetve a templomi perselyes adakozással járulhatunk hozzá gyülekezetünk fenntartásához.

Presbitériumunk az évi egyházfenntartás összegét *havi 1000 Ft-ban*, éves szinten *12.000 Ft* összegben határozta meg. Ez az összeg ajánlás, hiszen mindenkinek szíve és lehetősége szerint kell eldöntenie, mennyit áldoz gyülekezete működésére.

Nyári táborok:

Gyülekezeti és Intézményi Kirándulás:
 Hegyközszentmiklós és környéke
 2025. június 25–29.

Vakációs Biblia-tábor:
 2025. július 7–11.

Ifjúsági Tábor Fony:
 2025. július 21–24.

**Újkenyéri
 Hálaadó Istentisztelet
 2025. augusztus 31.**

**Sarkad-Belvárosi Református Egyházközség
 számlaszáma:**

**Uni Credit Bank Zrt.
 10918001-00000056-54060000**